

# MARIOTOVI DEDIČI

Predučenie



MARJA HOLEČIOVÁ

FRAGMENT

# Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke  
**www.fragment.sk**



Ďalšie e-knihy v edícii:

**Mariotovi dediči 2 – Blúdenie**

**Mariotovi dediči 3 – Odhodlanie**

**Marja Holecyová**

**Mariotovi dediči 1 – Predurčenie – e-kniha**

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.  
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

# MARIOTOVI DEDIČI

Predučenie

MARJA HOLEČYOVÁ

 FRAGMENT

Venujem  
trom výnimočným osôbkam –  
drahému Feroslavovi za to, že mi vnukol nápad,  
a Anitke s Livkou za to, že mi dodali  
odvahu zrealizovať  
ho.

# Obsah

Prológ – Neželané stretnutie .....	7
1. Dve smiešne slová .....	13
2. Rozprávka za siedmimi horami .....	20
3. Metojov zmysel pre humor .....	30
4. Ach, tie rodinné vzťahy .....	37
5. Život naruby .....	51
6. Predsudky .....	58
7. Byť atrakciou .....	69
8. Prísahy .....	78
9. Mursovi potomkovia .....	83
10. Metojove komnaty .....	96
11. Osobný pobočník .....	103
12. Zakliata vuznoška .....	110
13. Diera v pamäti .....	121
14. Trpasličie tajomstvá .....	129
15. Nezvestný .....	134
16. Prúťiky verzus pištole .....	143
17. Liečenie .....	152
18. Nevraživosť profesorov .....	159
19. Záhadná jasnovidka .....	166
20. Vyrovnání .....	174
21. Veľa otázok, málo odpovedí .....	180
22. Čarodejník .....	188
23. Za dverami sa skrýva odpoveď .....	197
24. Výročné prípravy .....	205
25. Objavenie priateľstva .....	215
26. Ludrefora .....	224
27. Nečakaná nástraha .....	238
28. Bzducha alebo rytier .....	243
29. Stará intrigánka .....	250
30. Záhadné iskričky .....	258

31. Odhalenia Henricha Arabesa .....	267
32. Najkrajší darček .....	279
33. Odhodlaná .....	289
34. Bedina moc .....	301
35. Lepšie ako násilie .....	308
36. Tajomstvá Komory .....	315
37. Vinníci a Zradcovia .....	328
38. Falošná podoba .....	333
39. Drobná návšteva .....	340

# Prológ

## Neželané stretnutie

Dvere sa s hrmotom roztvorili. Grigorias preglgol. Vedel, že bude musieť čeliť jeho hnevu, no dúfal, že sa stihne pripraviť. Silný vietor prefukoval cez škáry pevnosti a zavýjal ako na poplach.

Vysoký mocný muž vošiel dnu a rýchlymi krokmi sa k nemu približoval.

Grigorias vedel, že nemôže prejavíť strach, to by ho ešte viac rozzúrilo. Zhlboka sa nadýchol a jeho zrak sa stretol s hrozivými tmavými očami. Čakal to najhoršie.

„Grigorias Zka!“ zreval muž. Jeho hlas sa ozýval po celej pevnosti ako ohromné dunenie zvonov. Vyvolával hrôzu dokonca aj u Grigoriasa.

„Pane,“ vysúkal zo seba tak pokorne, ako mu to jeho hrdosť dovolila.

Zrazu jeho ruka bolestivo zovrela Grigoriasov krk: „Teraz... teraz som tvoj pán, Grigo? A vtedy, keď si sa...“

„Všetci máme svoje tajomstvá, Marioto!“ precedil pomedzi zuby, no okamžite to olutoval. Zovretie ešte zosilnelo a on len ťažko lapal po dychu.

„Tajomstvá!“ zopakoval Marioto. „Tie prekliate tajomstvá!“ Od zlosti nedokázal ďalej pokračovať, no nevytiahol prúťik, takže Grigo vedel, že to najhoršie mu zatiaľ nehrozí.

„No tak, Marioto,“ zašepkal, „obaja vieme, že ma nezabiješ... Nemôžeš! Vyzúriť sa môžeš tam!“ pohľadom ukázal na zatvorené dvere. Marioto ho pustil a Grigo sa po stene zosunul až na zem. Masíroval si ubolený krk, prerývane dýchal, ale bol spokojný.

Nech bude Mariotova pomsta akákoľvek, teraz sa musí sústrediť na iný boj. A Grigo vedel, že ten ho dostatočne vyčerpá.

Marioto hľadel na vysoké tmavé dvere a zaťal päsť silou, ktorá by menšieho tvora iste pripravila o život.

Provokatívne sa zasmial: „Urobil som ti láskavosť, nie? Vďaka mne sa proti nej konečne môžeš postaviť a dokázať, že si ten správny vodca! Že si sa vzdal predchádzajúceho života a všetkého, všetkých, čo ťa s ním spájali. Dokáž, že si hodný svojho postavenia!“

Neodpovedal, len zúrivo hľadel na zatvorené dvere. Grigo vedel, na čo myslí. Marioto sa tomuto okamihu celé roky vyhýbal a teraz, bez varovania, bez času na rozmyslenie, sa musel postaviť proti nej a definitívne zahodiť celú svoju minulosť.

„Vieš, čo musíš urobiť, však?“ polohlasne sa ho spýtal. „Marioto! Vieš, čo je tvojou povinnosťou! Všetci to od teba očakávajú!“

Marioto odtrhol zrak od dverí a prebodol Griga zúrivým pohľadom. „Nik,“ v jeho hlase sa ozývalo desivé nebezpečenstvo, „nik mi nebude prikazovať, čo mám alebo nemám urobiť, Zka! Ani ty! Nemusím vám dokazovať, že som váš vodca, lebo ja ním som!“ Oči mu svietili od zlosti. „Nemáš právo miešať sa do môjho života, nemáš právo rozhodovať za mojím chrbtom a nemáš najmenšie právo radíť mi, čo mám urobiť!“ Grigorias cítil, ako ho pohľadom pomaly dvíha zo zeme. Snažil sa nepodľahnúť panike: „Ak ma nebudeš rešpektovať ako svojho pána, zabudnem na všetko, čo nás keddy spájalo, a bez milosti ťa zabijem! Nechcel som ju vidieť, lebo minulosť som vymazal, a nie preto, že sa jej bojím, ty idiot!“ Keď si s Grigoriasom hľadeli do očí, opäť ho pevne zovrel pod krkom a pritlačil k stene. „S tebou si to vybavím, hneď ako skončím s ňou...“ naklonil sa k nemu, akoby si chcel lepšie vychutnať utrpenie v každom svojom slove. „Ty vieš, Grigo, že zradu vždy trestám prísne. Veľmi prísne!“ Grigova tvár strácala aj posledné zvyšky farby. Marioto šepky dodal: „To, čo si urobil, bolo horšie ako zrada!“



Potom ho pustil a prudko otvoril dvere. Grigo sa pozviechal až o niekoľko minút.

Kľáčala na zemi, vyčerpaná, s pocitom úplnej bezmocnosti. Zrazu sa dvere roztvorili a dnu vošiel Marioto. Spotené ruky si utrela do džínsov a stonajúc vstala. Nech ju to bude stať čokolkek, postaví sa mu čelom! Nič iné jej ani nezostávalo. Vedela, že nádej na slobodu sa už vytratila, ale o dôstojnosť prísť nechcela. Tá jej ešte zostala.

Zastal len niekoľko krokov od nej. Premeral si ju skúmovým pohľadom. „Dúfal som, že ťa už nikdy nestretnem,“ zašepkal s toľkou nenávisťou, až to ju samu prekvapilo. A zranilo. Bolo to už tak dávno, no predsa nedokázala zabudnúť na všetko, čo s ním prežila! Nikdy by si nebola pomyslela, že budú niekedy stáť zoči-voči ako nepriatelia. Kedysi ho tak veľmi milovala! Hnevala sa na seba, že tie spomienky a city nedokázala v sebe úplne potlačiť ani teraz.

On s tým očividne nemal problém.

„Dúfala som, že keď ťa nabudúce uvidím, už budeš mŕtvu!“ vyštekla tak zlostne, ako len dokázala. V ruke pevne zovrela svoj meč Meridit.

Uškrnul sa: „Milá Melánia, ty by si chcela zabiť neporaziteľného?“

„Milý Marioto,“ do oslovenia vložila toľko irónie ako on, „nezabúdaj, že v mágii je možné všetko. Stačí len nájsť to správne zaklínadlo!“

Zasmial sa a vyzývavo rozopäl ruky. „Tak prosím, Mel! Máš príležitosť! Zabi ma!“ naklonil sa k nej. „Znič ma!“

Prižmúrila oči. Tušila, že tento rozhovor nikam nevedie. Tušila, že to je len predohra boja, a vedela, ako sa ten boj napokon skončí. Nemala nádej na útek a ani najmenšiu nádej na víťazstvo – Marioto bol veľmi mocný a ona veľmi slabá. Ocitla sa v slepej uličke a na jej konci videla už len jediné – smrť. „Nenávidím ťa,“ zašepkala tak ticho, že ju mohol počuť iba on. Srdce jej bilo ako splašené. Nechcela to ďalej natahovať.

Na chvíľu zatvorila oči a svoje posledné myšlienky venovala jej... svojej dcére. Jedinej bytosti, ktorú milovala a nemusela sa báť, že ju niekedy sklame. Jej fotografiu cítila vo vrecku džínsov. Bola to jediná bytosť, pre ktorú sa jej oplátilo žiť.

Keď otvorila oči a videla jeho arogantnú a vyzývavú tvár, nenávidela ho ešte viac ako kedykoľvek predtým! Preňho prišla o svoju dcéru! Len preňho!

Premenila Meridit na meč a zahнала sa. Marioto zrazu držal v ruke svoj Antiochos, čo sa zmenil na palicu a odrazil Melániin útok s takou ľahkosťou, akoby sa len zahnal za otravnou muchou. Ďalší úder zablokoval s takou obrovskou silou, až Mel odsotilo a takmer stratila rovnováhu.

Nedoprial jej ani chvíľu na spamätanie.

Jeho palica sa náhle zmenila na meč a zaútočil ním, skôr ako sa mu stihla uhnúť. Poranil ju na pleci. Cítila, ako jej teplé pramienky krvi stekajú po roztrasenej ruke, ale nemala čas venovať im pozornosť. Marioto útočil opäť s ešte väčšou razanciou.

Vedela, že takému úderu by nedokázala vzdorovať, ani keby bola pri sile, a tak sa len skrčila a prekotúľala nabok. Chcela mu podraziť kolená, Marioto však všetky jej pokusy zastavil. Zahnal sa a bez najmenších problémov rozlomil jej Meridit na dve časti. Po celej miestnosti sa ozval ohlušujúci tresk. Ruky sa jej od nárazu roztriasli ako po zásahu chvejivého zaklínadla. Hrdlo jej zovrelo, jej tvár ožiarila krvavočervená žiara. Ešte nikdy nič podobné nevidela, ale bola si istá, že v ruke jej zostal len kúsok meča bez najmenej magickej moci. Tak ako sa pomaly vytrácali červené iskry pred jej očami, tak sa vytrácala aj mágia z jej Meridit a ju nechávala úplne bezmocnú.

„Nikdy si nemala šancu vyhrať,“ povedal zlostne.

Odtrhla pohľad od Meridit, zodvihla bradu a odhodlane a zároveň rezignovane zašepkala: „... ale aspoň zomriem so ctou, Marioto!“ V jej hlase mohol počuť všetko, čo celé roky v sebe dusila, čo si odmietala priznať. Pociť krivdy, nenávisť, zúfalstvo, samotu, nenaplnené sny. Kedysi bol pre ňu celým životom, teraz sa stane tým, kto ju o život pripraví.

Zaútočila naňho zvyškom Meridit, ktorý jej ešte zostal v ruke. Do toho úderu vložila celú svoju silu, všetko odhodlanie, hoci si uvedomovala, že prehrala už dávno predtým, ako vošiel do miestnosti.

Keď do dediny Lubietová prileteli Mariotovi vojaci, nik z miestnych na nich nezaútočil. Všetkých bojaschopných dedinčanov zaujímala krvácajú-

ca žena, ktorú priniesli. Navyše nik z nich by sa neodvážil bezhlavo bojovať proti tolkej presile. Sluhovia mohli bezpečne položiť krvácajúcu na chodník a vrátiť sa k svojmu pánovi.

„To je Mel!“

„Melánia!“ rozliehalo sa po ulici. Obyvatelia Lubietovej vybiehali zo svojich domovov ku krvácajúcej žene a volali o pomoc. Niektorí sa ju pokúšali zodvihnúť, ale ona im v tom zabránila. „Zavolajte Metoja... Metoja,“ šepkala. „Metoj... Metoj...“

Dedinčania sa predierali k nej. Snažili sa zistiť, čo sa stalo, vyliečiť jej rany. Keď k nim rýchlymi krokmi prišiel vysoký starý muž so strnulým výrazom na tvári, s rešpektom začali ustupovať, aby mu uvoľnili cestu k Melánii.

„Metoj...“ opakovala stále.

Kľakol si a bez toho, aby sa na ňu pozrel, položil ruky nad jej ranu na hrudi. S námahou položila svoju ruku na jeho. „Nemá to zmysel,“ zašepkala, „prosím... prosím, počúvaj ma!“

Starec sa na okamih zarazil, no potom privrel oči a začal šepkať liečivé formuly.

„Nie!“ vykrikla slabým hlasom. „Toto už nevyliečiš, musíš...“ Telom je prešiel bolestivý kŕč, ktorý jej zabránil pokračovať. Zastonala. Nie, musí im to povedať! Musí to urobiť, skôr ako bude neskoro!

S vypätím posledných síl odsotila Metojove ruky, márne sa pokúšajúce vyliečiť ju, a dokončila: „Musíš ma vypočuť!“

Konečne sa na ňu pozrel. V jeho očiach sa na chvíľu zjavilo strašné zúfalstvo, no potom ho vystriedala nevyspytateľná maska. Tá, na ktorú bola zvyknutá po celý život. „Nemala si tam ísť...“ povedal tónom, z ktorého jasne cítila, že už pochopil, aké strašné sú jej zranenia. Už aj on pochopil, že zomiera.

Lubietovčania sa hmýrili okolo ako mravce, kadečo si šepkali, no nik z nich nemal odvahu prehovoriť nahlas. Boli zdesení a napätí zároveň.

„Marioto,“ šepkala Melánia, „Marioto má dcéru.“ Ledva lapala po dychu. Cítila, ako sa jej z tela vytrácajú posledné zvyšky života. „Ja mám dcéru. Ukryla som ju pred ním v starej... starej Nitre. U Ivana... prosím,“ hovorila veľmi vzrušene, ale čoraz viac ju prerušovala silná bodavá bolesť.

„Prosím, postaraj sa o ňu. Ochráň ju.“ Chcela zovrieť jeho ruky, ale sily jej dochádzali. Zašepkala: „Odpustte mi...“

Zrazu jej ruky ochabli. Nevidela už ani Metojovu vráskavú tvár, ktorá sa nad ňu skláňala. Akoby mala pred očami tmavý, desivý závoj, cez ktorý už neprenikalo nijaké svetlo zo sveta živých. Jediné, čo vnímala, bola tá ostrá, neznesiteľná bolesť, rozlievajúca sa po celom tele. Poslednýkrát zalapala po dychu, potom tá krásna tvár ovisla v starcovom náručí a jej oči sa navždy zatvorili.

Jantárový amulet na jej krku sčernel.

Jej posledné slová spôsobili medzi dedinčanmi veľký rozruch. Tí, čo ich počuli, boli šokovaní a nevedeli, či ju majú ľutovať, alebo nenávidieť. Ostatní plakali. Správa sa však šírila veľmi rýchlo a plač sa zaraz menil na úžas až opovrhnutie.

Niektorí k správe niečo pridali, iní ju prekrútili (možno ju zle počuli, možno ich priveľmi šokovala), takže medzi poslednými v zástupe Ľubietovčanov sa už hovorilo:

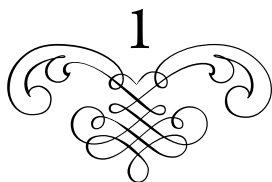
„... že Mel ukryvala syna Ivana s nejakým starým Nitranom.“

„Melánia mala dcéru s Ivanom.“

„S Ivanom od nás?“

„Samozrejme, že od nás!“

Tí na konci si mysleli, že otec jej dieťaťa patrí k nim a určite to nie je Marioto, takže všetko bolo v poriadku. Plakali ďalej.



## Dve smiešne slová

### *„Vyzerajú ako mafiáni.“*

„Nehovorím, že to nie je vtipné,“ namietala Mija. Sedela v školskej šatni a veľmi skepticky hľadela na prácu svojich spolužiakov. Už od rána jej žalúdok zvierala nepríjemná, tupá bolesť. Nemala náladu na hádky, no s ich nápadom jednoducho nesúhlasila a nemohla mlčať. „Nechápem, na čo je to dobré...“

Jej spolužiak Andy sa k nej otočil a veľmi pomaly, akoby to vysvetľoval malému dieťaťu, odvetil: „Sme deviataci. O pár mesiacov túto školu definitívne opustíme... Musíme po sebe predsa niečo zanechať. Vykonať niečo, aby na nás ešte dlho spomínali! Rozumieš?“

„Školský rok sa ešte len začal,“ pripomenula mu rázne. „Myslíš, že keď to tu bude po celý rok visieť, nik si to nevšimne? Veď ešte dnes to uvidí naša upratovačka!“

Všetci sa zasmiali. Andymu sa na tvári rozhostil víťazoslávny úsmev. Ukázal na plagát oproti Miji. „Tento plagát nám priniesla sama pani upratovačka... Učiteľov má zrejme v láske rovnako ako my. Hovorila, že sa vôbec nenarobia tak ako ona a majú omnoho vyššie platy a blá-blá-blá...“

Mija sa pri pohľade na plagát polonahého kulturistu uškrnula. Hlavu mal prelepenú fotografiou riaditeľky školy.

Z jednej strany šatne bola stena a z druhej mreže, ktoré ju oddeľovali od

susednej šatne. Stena bola zvyčajne prázdna, kde-tu bola špina po desiatej alebo stopa po špinavých topánkach. Od dnešného dňa ju však nahusto pokrývali plagáty s kulturistami, zvieratkami či polonahými hviezdami s hlavami členov učiteľského zboru.

„Mija, prepána, nebuď taká strachopudka! Nik na to nepríde!“ zapojila sa do rozhovoru aj jej kamarátka Kača. „A keby aj, no a čo? Trochu nám vynadajú...“

Mija si rezignovane sadla na lavičku: „Lenže váš otec nie je jednou z obetí tohto pamätného kúska...“ Občas bolo obrovskou nevýhodou chodiť do tej istej školy, kde učil aj jej otec... Síce len adoptívny, no iného v živote nemala a na nikom jej nezáležalo viac ako na ňom.

„Podľa mňa je fajn, on to zoberie s nadhľadom,“ presviedčal ju Andy a opäť pokračoval v lepení ďalších plagátov.

„On áno, ale riaditeľka sa určite naštvie, a ak budem mať problémy s riaditeľkou, budem mať problémy aj s ním!“ Potom mávla rukou: „Kašlite na to, aj tak už na tom nič nezmením...“

Nemusela im to dvakrát opakovať. Bez váhania pokračovali ďalej v práci a dobre sa zabávali na obrázku žirafy, kam prilepili hlavu jej oca, Ivana Vilhana.

Mija si nemohla pomôcť, ale odmalička mala radšej pocit bezpečia a istoty, že jej nič nehrozí. Nikdy netúžila púšťať sa do takých nezmyselných ‚dobrodružstiev‘, aké práve podnikali jej spolužiaci. Nemala však síl zabrániť im v tom. A tak jej nezostávalo nič iné, len sa usmiať, keď namiesto hlavy nahého batolaťa nalepili fotografiu pani Denglovičovej, učiteľky prírodopisu.

„Je rozkošná,“ uškrnula sa.

Po celej šatni sa rozliehal hlasný smiech. Ten však zrazu stíchol. Všetky oči sa upreli k dverám, kde stáli dvaja neznámi muži v oblekoch. Na tvári mali akýsi zvláštny, nevyspytateľný pohľad.

„Hľadáme slečnu Vilhanovú,“ povedal jeden z nich. Tmavé vlasy mal ulízané dozadu, ruky prekrížené na hrudi, oči prížmúrené. Tváril sa, akoby šlo o veľmi dôležitú akciu.

Mija nasucho preglgla. Tých mužov nepoznala, nikdy v živote ich nevi-

dela. Odkiaľ vedia jej meno? Podľa vzhľadu usúdila, že nemajú ani tridsať rokov, takže to nemôžu byť ani ocovi starí priatelia.

Druhý, ryšavý muž s rovnako vážnym pohľadom, no nie s takými pedantne upravenými vlasmi, blúdil pohľadom po celej miestnosti. Keď sa jeho oči stretli s Mijinými, nenápadne kývol hlavou jej smerom, aby ju ukázal svojmu kolegovi.

Ničomu nerozumela. Ako je možné, že ju spoznali. Bola si stopercentne istá, že nikdy predtým ich nevidela.

Andy sa otočil k Miji a prerušil ticho, ktoré nastalo po ich príchode: „Slečna Vilhanová, máte návštevu...“

Hrdlo jej stiahlo. Podišla bližšie k mužom, ale viac sa k nim nemienila priblížiť. Ani trocha sa jej nepáčili.

„Starešina Metoj chce s vami hovoriť,“ povedal muž s ulízanými vlasmi.

Miji sa zazdalo, že pri pohľade na ňu znervóznel. Nadvihla obočie. „Starešina Metoj?“ zopakovala. *Kto to je?*

„Podťe, prosím, s nami,“ požiadal ju mierne.

Už len pri tej myšlienke mala chuť zutekať. Ísť s týmito mužmi? Srdce jej bilo ako splašené, keď odvetila: „Nemôžem. Idem domov, čakám... čakám len na svojho otca.“

Ulízanec pri jej poslednej vete zbledol.

Druhý muž však zachoval chladnú hlavu a opäť zopakoval: „V tom prípade vám znova pripomínam, že starešina Metoj vás žiada o rozhovor.“ Tie dve smiešne slová zdôraznil, akoby to bola akási šifra, ktorej mala rozumieť.

„A ja vám v tom prípade znova pripomínam, že čakám na svojho otca. A pôjdem domov len s ním!“ trvala na svojom.

Obaja muži znervózneli. Mija za sebou počula nepokojný šepot. Vtom si čosi uvedomila! Ak tí dvaja stoja teraz pred jej šatňou, museli prejsť okolo vrátnice. Lenže vrátnik nepúšťal do školy nikoho cudzieho, ani rodičov žiakov, pokiaľ ho okolnosti neprinútili. Títo dvaja by nemali nijakú šancu preklznuť okolo neho! Jedine... jedine násilím.

Začala päste, aby si nevšimli, ako sa jej trasú ruky.

„Starešina chce s vami hovoriť, a to hneď!“ vyhlásil ulízanec už menej zdvorilým tónom.

Preľakla sa. Čo by urobili, ak by im chcela vzdorovať... A tak len neisto prikývla. „Musím sa... musím sa obliecť,“ povedala trocha roztraseným hlasom. „Počkajte... hneď to bude.“

Keď spokojne prikývli, zatvorila za sebou dvere šatne.

Spolužiaci na ňu zmätene hľadeli. „Čo to je za chlapov?“ rozrušene vyhrkla Kača. Snažila sa šepkať, ale Mija si bola takmer istá, že muži za dverami ju počuli.

„Vyzzerajú ako mafiáni,“ zašepkal Andy.

Mija sa zatiaľ rozhliadala naokolo. Rozmýšľala, ako by im ušla, ale v malej uzavretej miestnosti to bolo takmer nemožné. „Neviem, čo sú zač...“ zašepkala a pristúpila k mreži, ktorá oddelovala ich šatňu od vedľajšej. Zaprela sa do nej a skúšala jej pevnosť.

„Chceš im ujsť?“ opýtal sa ktosi potichu. Nezaujímalo ju, kto to bol. Najdôležitejšie sa jej teraz zdalo čo najrýchlejšie vymyslieť plán, ako sa vyhnúť stretnutiu so starešinom Metojom.

Otočila sa k ostatným: „Preleziem do vedľajšej šatne a vy ich, prosím, zabavte a odvedte ich pozornosť.“

„A kam chceš ísť?“ vystrašene sa spýtala Kača.

Mija sa už zaprela do mriežky a opatrne preliezala na druhú stranu. Vedľajšia šatňa už bola prázdna, takže nikomu nemusela vysvetľovať svoj netypický príchod. „Idem za ocom. Vy ich zatiaľ zdržte.“

Vtom ktosi zaklopal na dvere. „Starešina nerád dlho čaká!“ ozval sa ulízacov hlas.

Andy prikývol a ostatní spolužiaci urobili to isté.

Mija sa spotenými rukami chytila poslednej mriežky a zoskočila na zem. Práve vtedy sa dvere vedľajšej šatne otvorili a vyšiel z nich Andy aj so svojimi spolužiakmi. Mija cez mriežky videla, ako obracia ulízac na bok a hovorí mu: „Viete, nemali by ste ju tak naháňať! Je to baba... tá kým sa vy-chystá!“

„Môžeš ísť, sú otočení chrbtom,“ nenápadne zašepkala Kača.

Mija nezaváhala, pristúpila k dverám a pomaly stlačila kľučku. Vedela, že ako každá kľučka v ich škole, aj táto určite zavrzga.

„Nepoznáte baby? Asi ešte nie ste ženatí, že!?“ poznamenal niekto ďalší,



aby prehlušil tiché zavýzkanie. Keď otvorila dvere a uvidela oboch mužov otočených chrbtom k nej, srdce jej bilo ako zvon.

„Dievča by starešinu nemalo nechať čakať,“ nevrl protestoval ryšavec.

*To som ani netušila*, pomyslela si a vôbec jej na tom nezáležalo. Potichu vyklázla z dverí a opatrne prechádzala okolo nich.

„Ako ste povedali, je to dievča!“ pokračoval Andy vo svojej hre. „Určite sa pred stretnutím s tým vašim starým šinom chce upraviť, aby urobila dobrý dojem...“

Mija sa zrazu rozbehla a rýchlo utekala k schodisku.

„Hej!“ začula za sebou.

Uvedomila si, že sa nemala tak skoro rozbehnúť. Skôr ako stihla zabočiť do chodby vedúcej ku schodom, muži sa rozbehli za ňou.

„Hej, počkajte!“ kričal za nimi Andy. „Šla sa len upraviť na záchod!“

Mija by na to isto poznamenala, že naivnejšiu výhovorku si ani nemohol vymyslieť. Musela však utekať, čo jej sily stačili. Zabočila na schodisko a uháňala ku kabinetu matematiky, kde mal byť jej oco. Vedela, že ak to stihne, skôr ako ju muži dobehnú, bude v bezpečí. Alebo v to aspoň dúfala.

Rýchlo sa približovali. Ich dupot sa rozliehal po celom schodisku a zo sekundy na sekundu ho počula hlasnejšie. Hoci mala dobrú kondíciu, muži ju bez problémov doháňali.

„Stoj!“ kričal za ňou ulízanec.

Rozbehla sa ešte rýchlejšie, schody brala po troch (to bola jedna z výhod jej nezvyčajnej výšky). Potom uháňala po prázdnej chodbe až k dverám v jej strede. Ledva lapala po dychu. Dupot mužov sa už tak približoval, že to dlhšie nevydržala a obzrela sa za nimi. Delilo ich od nej len niekoľko metrov. Ulízanec bol oveľa rýchlejší ako jeho ryšavý kolega a mal aj oveľa hrozivejší pohľad.

„Ocko!“ zakričala zúfalo na celú chodbu. Obaja muži v tej chvíli zastali.

Mija dobehla k dverám kabinetu a práve chcela na ne zabúchať, keď sa dvere otvorili a vyšiel Ivan Vilhan. „Mija. Čo sa...“ Keď uvidel mužov letiacich za ňou, zarazil sa.

Otvorili sa aj dvere ďalšieho kabinetu a z nich vykukla učiteľka Denglovičová: „Čo sa to tu deje?“

„Naháňajú ma!“ vysvetľovala Mija zadychčane a ukázala na mužov kráčajúcich smerom k nim. Netvárali sa ani trocha prívetivo. Denglovičová si ich spod okuliarov podozrievavo premeriavala.

Ulízanec takmer prebodol Ivana nahnevaným pohľadom. „Starešina Metroj s ňou chce hovoriť,“ vyhlásil a pritom opäť zdôraznil meno toho muža.

Zdalo sa, že Ivan tým dvom smiešnym slovám rozumel, lebo viditeľne zbledol. „Ako...?“ zajachtal. Po chvíli sa spamätal, otočil sa k učiteľke Denglovičovej a povedal: „Môžete byť pokojná, ide o nedorozumenie. Sú to moji priatelia.“

„Priatelia?“ nedôverčivo zopakovala Mija.

„V poriadku, v poriadku,“ prikývla Denglovičová a zmizla za dverami svojho kabinetu. Muži zastali pred Ivanom a premeriavali si ho pohľadom. Nebolo z nich cítiť ani kúsok priateľstva. Skôr akoby ním opovrhovali.

„Ako ste nás našli?“ opýtal sa Ivan, prehliadajúc ich nevraživé pohľady aj Miju, ktorá zmätene hľadela raz na neho, raz na mužov.

„Starešina Metroj chce s ňou hovoriť,“ zopakoval ulízanec.

Ivan položil ruku na Mijino plece a prižmúril oči. „To by musela chcieť aj Mel a...“

„Zomrela,“ chladne ho prerušil ulízanec.

Ak Ivana pohľad na tých mužov šokoval, táto veta ho načisto vyviedla z miery. Jeho tvár celkom splývala s bielou stenou. Jednou rukou zovrel Mijino plece a druhou sa oprel o zárubňu dverí.

Mija lovila v pamäti, či jej oco poznal niekoho s menom Mel. Zišla jej na um len mama, ale tá zomrela už pred štrnástimi rokmi!

„Ideme za Metrojom,“ vyhlásil ulízanec. Neznelo to ako žiadosť, ale ako oznam, ktorý mali všetci rešpektovať.

„Ako... ako sa to stalo?“ vysúkal zo seba Ivan, no jeho hlas znel akosi cudzo. Pera sa mu triasla.

„Marioto,“ odvetil ulízanec a otočil sa smerom ku schodom.

Premýšľala, či ide opäť o nejakú šifru, ktorej rozumeli len oni traja, alebo o slovo z nejakého cudzieho jazyka, ktorý ešte nikdy nepočula.

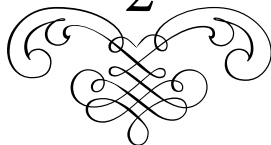
Ivan potriasol hlavou. Šokovane hľadel na ulízancov chrbát, akoby ani nevnímaj okolitý svet a vyrovnával sa s tým, čo sa pred chvíľou dozvedel.

„Čo sa to deje?“ nechápavo sa spýtala Mija. „Kto bola Mel? Odkiaľ poznáš...“

„Podte,“ netrpezlivo im prikázal ryšavý muž.

Ivan nasucho preglgol, pustil Mijino plece a zatvoril dvere kabinetu. Všimla si, že sa mu chvejú ruky. „Musíme sa stretnúť so starešinom. Ničoho sa neboj, všetko bude v poriadku,“ povedal pošepky.

Mija však mala pocit, že vôbec nič nie je v poriadku.



## Rozprávka za siedmimi horami

*„O čaro... čo?“*

„Čo sa deje, Mija?“

„Čo od teba chcú?“

„Kam idete?“ pýtali sa jej spolužiaci, keď sa vrátila do šatne po školskú tašku. Ivan a neznámi muži stáli pred dverami a netrepezlivo na ňu čakali.

„Neviem, nič neviem,“ odvetila nervózne, keď si dávala tašku na plecيا. „Vraj sú to otcovi priatelia, nič viac neviem.“ Otočila sa a vyšla zo šatne. „Čaute,“ pozdravila ich a potom v sprievode mužov a otca vykročila k východu školy. Keď prechádzali okolo vrátnika, akoby bol duchom neprítomný, akoby okolitý svet ani nevnímal. Keď už ostatní boli pri dverách, ulízanec sa pri ňom zastavil a pozrel sa mu priamo do očí. Muž sa striasol ako po prebudení zo zlého sna a zmätene sa rozhliadal okolo seba. Skôr ako si všimol Miju a jej spoločníkov, vyšli zo školy do horúceho septembrového dňa. Do tváre im fúkal jemný vánok a strapatil im vlasy. Všetkým okrem ulízanca, ktorý ich mal stále bezchybne upravené.

Mija sa už nepokúšala zakryť svoju nervozitu. Ruky sa jej triasli celou cestou až k parkovisku, kde zvyčajne stáli len autá učiteľov zo školy. Dnes tam bolo ešte jedno, ktoré nepatrilo nijakému pracovníkovi. Učiteľ by si na čosi také nenašetril ani do konca života. Mija síce ešte nikdy nepočula o takejto značke, akési MaGi II 10, ale bola si istá, že je to jedno z najdrahších

aut, aké kedy videla. Bolo dlhšie ako obyčajné autá, malo modrú metalízu, svetlá čudného elipsoidného tvaru a vyvýšenú strechu ako džíp.

Viac ako auto ju však zaujal muž stojaci vedľa neho. Mal asi dva metre. Tmavý oblek len zdôrazňoval jeho vysokú a mohutnú postavu, ktorá aj napriek jeho veku vyvolávala obrovskú autoritu. Biele vlasy mal zviazané do krátkeho vrkoča, pod špicatým nosom sa mu vynímali biele fúzy. Žiari- vomodré oči upieral priamo na Miju. Boli také chladné, až jej po chrbte prešli zimomriavky. Pery mal pevne stisnuté, no Mija si nebola istá, či tým dáva najavo zlosť, alebo je to jeho zvyčajný výraz tváre.

Muž pôsobil ako socha – nehybná, studená socha, o ktorej nevedela, čo od nej môže očakávať. Mija usúdila, že to je ten starešina Metoj, a v duchu si blahoželala, že utekala za svojím ocom a nešla hneď s tými chlapmi. Už len pri myšlienke, že by mu mala čeliť celkom sama, ju striasalo.

*Ak toto nie sú mafiáni, kto by nimi potom bol, dočerta?* pýtala sa samej seba. A čo majú spoločné s jej ocom? A najmä, čo chcú od nej?

„Chcel som hovoriť len s dievčatom,“ vyhlásil starec ladovým hlasom. Videla, že sa hnevá. Inštinktívne hľadala na jeho obleku vydutinu, kde skrýva zbraň.

Ivan, o hlavu nižší ako ten desivý starec, zodvihol hlavu a prehovoril: „Najprv sa musíme porozprávať my dvaja.“

Mija by neprotestovala, keby otec povedal, že sa s ním nebudú rozprávať vôbec.

Starec si jej otca povýšenecky premeral. „Nebudem s tebou diskutovať o svojich rozhodnutiach. Nezabúdaj, kto si!“

„Viem, kto som,“ precedil pomedzi zuby Ivan, „som úbohý klanový odpadlík, ale som aj jej otec!“

„Muž, čo ju vychoval,“ opravil ho starec a ešte stále ho prebodával nahnevanejším pohľadom.

Mija sa zamračila. Očividne ani jednému z nich neprekážalo, že osoba, o ktorej sa rozprávajú, stojí vedľa nich a ničomu nerozumie.

Starešinovi z očí sršali blesky. Bolo zjavné, že Ivan pri pohľade do nich stráca odvalu. Nervózne sa pohlol, hlava mu klesla. „Nič o nej neviete,“ pokračoval miernejšie, „nechajte ma, nech jej najprv všetko vysvetlím. Aj ja

potrebujem poznať odpoveď na niektoré otázky. Po štrnástich rokoch mám právo vedieť, čo chcete...”

„Nemáš nijaké právo!“ nahnevane ho prerušil starešina. Mija takmer nadskočila. „A už vonkoncom nemáš právo odo mňa niečo žiadať!“

Ivanovi ovisli plecيا: „Tak mi aspoň dovoľte všetko jej vysvetliť... Mija o ničom vôbec nevie, netuší, kto ste.“

„A veľmi by ma to zaujímalo,“ dodala. Ešte stále sa mračila.

Starešina nadvihol jedno obočie. „Čo vieš o svojej matke a Lubietovej?“ opýtal sa jej.

„O Lubietovej?“ zopakovala. „O čom to hovoríte? To je nejaké mesto či dedina? Čo to má spoločné s mojou mamou?“

Starešina sa na chvíľu zamyslel, potom sa otočil k Ivanovi. „Máš auto?“

Ivan prikývol.

„Nasadni s dievčaťom do Vilhanovho auta a nasledujte nás,“ prikázal starešina ulízancovi. „Pôjdeme k vám domov,“ oznámil Ivanovi a dodal: „Povedieš nás.“

Usadil sa na zadné sedadlo vo svojom aute a kývol na Ivana, aby si sadol vedľa neho.

Ivan podal ulízancovi kľúče a sklonil sa k Miji. „Počúvaj, sľubujem, že ti všetko vysvetlíme...”

„Tak by ste s tým už mohli začať!“

„... ale teraz nastúp do auta. Doma sa všetko dozvieš.“

Mija si založila ruky v bok: „Najprv mi povedz, kto sú títo ľudia!“

Otec sa nervózne obzrel za seba: „Ehm...”

„Nezdržiajaj, Ivan!“ kričal na nich netrpezlivý starešina.

„... obávam sa,“ zašepkal Ivan Miji, „že sú tvoja budúcnosť...”

Asi neexistovalo nič, čím by ju vydesil viac! Naprázdno prehltna.

„Je asi naivné pýtať sa vás, kto je ten starešina Metoj a čo mal spoločné s mojou mamou, že?“ opýtala sa Mija ulízanca. Sedela na prednom sedadle v aute svojho oca. Stáli na križovatke, tesne za starešinovým MaGi II 10.

Ako predpokladala, ulízanec neodpovedal.

„A kde je tá Lubietová?“ pokračovala ďalej. Cítila, že rozprávanie ju veľmi

upokojuje, a tak s tým nemienila prestať, hoci videla, že odpovedí sa nedočká. „Čo odo mňa vlastne chce? Čo znamená klanový odpadlík? Alebo...“

„Všetko vám vysvetlí starešina,“ odvetil ulízanec. Naštartoval a uháňal za MaGi po nitrianskych uliciach k Ivanovmu domu.

„Čo má môj ocko spoločné s vami?“ pýtala sa ďalej, akoby ho predtým nepočula. „Odkiaľ ho poznáte? Odkiaľ poznáte mňa? Čo máte spoločné s mojou budúcnosťou? Tá Mel, o ktorej ste hovorili, že zomrela, nie je moja mama, pravda? Ona zomrela už dávno, a vy ste o tom hovorili, akoby to bolo niečo nové...“

„Zbytočne mi kladiete otázky. Nemám právo vám nič vysvetľovať,“ ulízacov hlas znel už otrávene.

Prevrátila oči. Takže on nemá právo jej nič vysvetľovať! „Nemáte nijaké práva rovnako ako môj ocko? Ešte ste nepočuli o ľudských a občian...“

„Mohli by ste byť, prosím, ticho? Potrebujem sa sústrediť na jazdu,“ prerušil ju ulízanec prehnane zdvorilým tónom. Zahryzla si do pery. Ešte pred pár minútami by mala strach, keby ho takto rozčúľila, ale po tom, ako sa stretla s Metojom, pochopila, že od ulízanca jej nič nehrozí. Ten len vykonával starešinove príkazy. Jediná osoba, čo jej naháňala strach, bol Metoj a dala by všetky svoje úspory za to, aby sa s ním už nikdy nemusela stretnúť.

O niekoľko minút dorazili k jej domovu. Keď zastavili, hneď vyskočila z auta.

Zo starešinovho auta vystúpil najprv Ivan. Keď na školskom parkovisku nasadal do auta, bol bledý a rozrušený. Teraz, keď vystúpil, tváril sa absolútne zničené. Ulízanec mu podal kľúče od jeho auta a on ich takmer bezmyšlienkovite zovrel v ruke. Zbadal Mijin zmätený pohľad a pokúsil sa o povzbudivý úsmev. Podarila sa mu len čudná grimasa, pri ktorej Miji zovrelo hrdlo.

Napadlo jej, že sa rozbehne, pokúsi sa utiecť, ale keďže veľmi dobre poznala ulízancovu kondíciu, vedela, že by mu neušla. A tak len bezmocne nasledovala svojho oca, starešinu a mužov.

Cestou nik neprehovoril jediné slovo. Keď prešli neupravenou záhradou smerom k verande, starešina svojim mužom zavelil: „Počkajte tu.“

Príkývli. Ako psy, prebleslo Miji myslou.

Ivan si z vrečka vybral kľúče a otvoril dvere. Starešina vošiel ako prvý, Mija prekročila prah dveri hneď po ňom a školskú tašku rýchlo zhodila na zem v predsieni. Ivan kráčaľ pomaly, akoby chcel oddialiť to, čo má prísť. Hoci Mija netušila, čo to je, cítila, že to ovplyvní jej život... a že sa jej to vôbec nebude páčiť.

Ivan ich zaviedol do obývačky, starešina si sadol na veľkú pohovku a naznačil Miji, aby si sadla oproti nemu. Jej otca si takmer nevšimol.

Mija sa tvrdohlavo postavila vedľa Ivana za ponúkanú pohovku a čakala, čo sa bude diať.

Starešina prikývol: „V poriadku, ako chceš.“ Pomrivil sa na sedadle, aby si urobil pohodlie. Ruku si položil na operadlo a potom začal: „Zistil som, že o našom klane, svojej rodine ani o čarodejníkoch nič nevieš, preto ti najprv vysvetlím základné fakty a až potom dôvod svojej návštevy.“

„O čaro... čo?“ vyhrkla. *O čarodejníkoch? Toho muža musia hľadať v blázinci!*

Metoj sa na ňu prísne pozrel. Jeho modré oči jej dali jasne najavo, že jej reakcia sa mu vôbec nepáčila. „Budem ti vďačný, ak ma nebudeš prerušovať. Nemáme veľa času.“

„Času na čo?“ opýtala sa.

„Neprerušovať!“ zopakoval dôraznejšie.

Zaľala päste. Správal sa k nej rovnako ako k tým mužom na verande. Ako ku psovi! Najhoršie však bolo, že nemala odvalu vzdorovať mu. Tomu mužovi by sa len málokto odvážil protirečiť.

„Som starešina Lubietovej, Metoj.“ Tá veta sa skladala zo štyroch slov, z toho trom takmer vôbec nerozumela! Keď zachytil jej zmätený pohľad, dodal: „Všetkému po čase porozumieš, len pozorne počúvaj. Lubietová je občajným ľuďom známa ako dedina, kde žijú nenápadní a prostí ľudia. V skutočnosti tak ako mnohé ďalšie dediny alebo osady sveta patrí do Spoločenstva a určite v nej nežijú občajní ľudia.“

Nadvihla obočie. „Čarodejníci?“ Ak by pred ňou nesedel práve tento muž, možno by sa pri tej myšlienke nahlas zasmiala.

V ľadových očiach sa mu nebezpečne zaiskrilo. „Neprerušovať!“

„Už som ticho,“ zašepkala nahnevane.

Pred tým, ako začal hovoriť ďalej, prstami poklopkal po operadle. „V Lu-



bietovej sídli čarodejnicky klan. Áno, žijú tam ľudia s magickou mocou. Pred obyčajnými, nečarodejníkmi, ju však dôsledne ukrývajú. Zaväzuje ich k tomu Dohoda – stáročný dokument, čo tvorí základ celého magického sveta. Jeho história siaha až do siedmeho storočia nášho letopočtu.“

„Aha,“ prikývla Mija a zmätene sa pozrela na oca. Ten však vyzeral, akoby ho muška poletujúca okolo kytice kvetov na stole zaujímala viac než starešinovo rozprávanie o čarodejníkoch.

„O tom, ako žili čarodejníci pred Dohodou, vieme len pramálo a mnohé z teórií si protirečia,“ pokračoval Metoj. „Jedno však vieme, kedysi žili kočovným spôsobom života. Putovali po krajine len v malých skupinkách. Neskôr sa však rody rozrastali a podmienky na prežitie sa sťažovali. Iste ste sa učili o tom, aké nepokojné časy nastali pre Európu po sťahovaní národov. Zasiahli aj naše rody. Tie sa začali spájať do väčších klanov pod vedením jedného vodcu – starešinu. Veľmi rýchlo sa rozrastali a podmienky na ich kočovanie sa zhoršovali. Okolnosti ich donútili usadiť sa. Aby svoju pôdu chránili pred nájazdmi iných kmeňov, museli sa spájať s ďalšími a ďalšími čarodejnickými klanmi. Zvoliť si vodcu bolo čoraz náročnejšie. Čarodejníci sú mocní ľudia s nezávislým duchom. Bolo pre nich ťažké vzdať sa svojej slobody a podriaďiť sa cudziemu starešinovi, najmä keď dovtedy žili veľmi odlišným spôsobom života. Vznikali roztržky tak vnútri klanov, ako aj zvonka. Útočili na nich iné kmene, predovšetkým Avari, lebo osídľovali pomerne úrodné oblasti, a vnútri sa bili starešinovia o vodcovstvo. Tieto dlhotrvajúce spory čarodejníkov oslabovali. Zbytočne prichádzali o silných vojakov. Problém vyriešil vtedy ešte mladučký, no mimoriadne talentovaný čarodejník. Ponechal klanom ich suverenitu aj starešinov, a sám sa vyhlásil za Hlavu Spoločenstva, teda osobu, ktorej podliehali aj samotní starešinovia. Bol síce mladý, ale veľmi trúfalý, preto ho čarodejníci vysmiali. Samo však nebol nijaký hlupák. Obklopil sa mocnými čarodejníkmi, ktorým slúbil, že sa stanú Najvyššími, teda že budú mať veľké právomoci pri riadení celého Spoločenstva, hoci nie také veľké ako on. Klany, ktoré jeho a ostatných Najvyšších nerešpektovali, si postupne podroboval. Jeho moc postupne narastala. Mnohí sa mu vzdali aj bez boja, zo strachu, ale aj veďiac, že on je ten silný vodca, ktorého potrebovali. Musel čeliť aj nájazdom

cudzích kmeňov, ale postupne ich potláčal. Niekoľkokrát sa ho čarodejníci pokúsili zabiť a zaujať jeho miesto, no Samo vždy prežil. Po rokoch bojov všetky klany spojil do jednotného Spoločenstva a vytvoril vlastnú ríšu.

Jeho slovo rešpektovali ako zákon a potom, keď Avarov vyhnal zo svojho územia, nastali roky mieru. Relatívneho mieru, dodal by som. Samo stále musel utvrdzovať svoju moc, čeliť útokom Najvyšších, čo by radi získali viac moci alebo dokonca nastúpili na jeho miesto Hlavy Spoločenstva. Bol však schopný udržať si postavenie a všetky podobné pokusy boli márne. No vedel, že ani jeden z jeho synov by nedokázal pokračovať v jeho šlapajach a ochrániť si moc. Preto pred smrťou urobil vážne rozhodnutie, ktoré ovplyvnilo celú našu budúcnosť.

Spísal Dohodu, zákony a nariadenia, ktoré mali platiť pre všetkých čarodejníkov. Zvolal Prvý čarodejnický snem. Stretli sa na ňom všetci starešiovia Spoločenstva a spolu vypracovali dlhý zoznam práv a povinností klanov, Najvyšších aj Hlavy Spoločenstva. Klany sa stali nezávislejšími ako za jeho vlády a Hlava Spoločenstva sa zase musela vzdať niekoľkých svojich výhod aj preto, aby moc až tak nelákala závistlivcov, aj preto, že udržať si taký vplyv by mohol len veľmi silný čarodejník a takí sa často nerodia.

Samo sa tak chcel vyhnúť ďalším vojnám. Preto napríklad Dohoda zakazuje akékoľvek zväzky medzi členmi dvoch odlišných klanov. Nechcel, aby sa klany miešali. Ak sa predsa len chcú zosobašiť členovia odlišných klanov, musia sa vzdať svojho klanového príslušenstva. Stanú sa odpadlíkmi a opustia svoje rodiny a klan. Svoje miesto nájdu v niektorom zo slobodných čarodejnických miest. Najznámejší je Polis, kde sídli aj terajšia Hlava Spoločenstva a Najvyšší.

Členovia jedného klanu nesmú napríklad vstúpiť na územie druhého klanu bez súhlasu jeho starešinu. Dôvod je rovnaký – je to spôsob, ako sa vyhnúť sporom a zabrániť tak potenciálnej vojne.“

Metoj na chvíľu stíchol a zahľadel sa na Miju. Nič nepovedala, len naňho zamračené hľadela. Znova poklopkal po operadle a pokračoval: „Len mesiac po tom, ako bola Dohoda spísaná a všetci starešiovia a Najvyšší sa podpisom zaviazali podriať sa jej, odovzdali jej svoju slobodu a ona ich na revanš chránila a zvyhodňovala, Samo zomrel a Dohoda na-

dobudla platnosť. Celé jej znenie platí až dodnes. Vo výnimočných prípadoch dovoľuje Hlave Spoločenstva porušiť jej zákony, ale nemôže ju zmeniť alebo konať proti nej.

Po Samovej smrti sa jeho ríša rozpadla na klany, ktoré existovali takmer nezávisle od ostatných. Najvyšší a Hlava Spoločenstva zasahovali do ich záležitostí len v krajných prípadoch. Neobmedzovali ich, a tak sa klany začali pomaly, ale iste šíriť po celom svete. Dnes nás naozaj nájdeš takmer všade v malých klanových skupinkách, ktoré žijú v spoločnej dedine, alebo dokonca len v spoločnej osade. Klanov nikdy nebolo dosť na to, aby vytvorili mesto. To je však dobre, lebo nie sme takí nápadní. Tak, to je ten základ, ktorý by si mala poznať. Ak sa chceš dozvedieť viac, musíš si to prečítať v knihách.“

Míja sa čoraz viac mračila. Nevedela, čo si má o tom myslieť. Metoj nepôbil ako človek, ktorý rád rozpráva anekdoty alebo rozprávky na dobrú noc, no to, čo hovoril, jej znelo presne tak! Ešte aj na rozprávku to bolo priveľmi pritiahnuté za vlasy! „Nuž...“ zaváhala, „... a ešte dodajte, že Samovo druhé meno bolo Klaus a na Vianoce nám nosí darčeky!“

Metoj zaťal čelusť.

„Hovoril som vám, že vám neuverí,“ ozval sa Ivan.

„To je, myslím, jasné!“ vyhrkla. „Nemám päť rokov, už som vyrástla z rozprávok, čo sa odohrávali za siedmimi horami a siedmimi dolami!“

Starešina sa zamračil až tak, že sa mu šedivé chlpy na okrajoch obočia zježili. „Amulet,“ povedal a preniesol pohľad na Ivana. „Daj jej amulet!“

Nechápavo sa pozrela na otca: „Aký amulet?“

„A nech ide poň sama,“ dodal starešina.

Ivan prikývol, vytiahol z vrečka nohavíc kľúče a chvíľu sa v nich prehľadal. Napokon vytiahol guľatú modrú kľúčenku, takú drobnú, že sa medzi kľúčmi strácala, a odvesil ju z krúžka, na ktorom visela. Podával jej ju so slovami: „Vieš, kde máš hľadať?“

„Odkiaľ by som to mala vedieť?“

Smutne sa usmial: „Vždy ťa to tam ťahalo. Chod' do mojej izby a v zásuvke nočného stolíka nájdeš...“

Míji sa rozšírili oči od úžasu. „Viem,“ prerušila ho a vzala si kľúčenku.

„Vezmi si amulet a vráť sa naspäť,“ prikázal jej starešina.

Vôbec sa jej nepáčilo, že jej vo vlastnom dome rozkazuje, ale v tej chvíli bola pre ňu podstatnejšia kľúčenka, ktorú zvierala v ruke. Bez slova vyšla z obývačky. Nechala tam oboch mužov a dlhými krokmi kráčala do ocovej izby. Vedela celkom presne, kam má ísť. Už od detstva ju hrýzla zvedavosť, čo obsahuje drobná truhlička, menšia ako jej dlaň, ktorú oco skrýval v zásuvke svojho nočného stolíka. Nikdy jej to neprezradil, vždy len odvetil: „Je tam tajomstvo, ktoré dúfam nikdy nespoznáš...“

Ako dievčatku jej to znelo veľmi dramaticky a záhadne, preto to jej zvedavosť ešte viac znásobilo. Truhličku sa pokúšala otvoriť všetkými malými kľúčikmi, ktoré v dome našla, veľké by sa do nej ani nezmestili. Keď sa jej to nepodarilo, pokúsila sa veko vypáčiť nožičkami, nožom, a keď ani tak neuspela, začala ňou tlčiť o stenu, dúfajúc, že sa rozpadne. Truhlička to zázračne vydržala bez najmenšieho škrabanca, no na stene zostala prasklina. A na ocovej tvári nahnevaný výraz, ktorého sa nedokázal zbaviť celé dva dni.

Neskôr sa zmierila s tým, že obsah truhličky nikdy neuvidí. Nahovárala si, že si z nej oco uťahuje a vnútri sa v skutočnosti nachádza len akýsi cukrík alebo podobná hlúposť. No napriek tomu sa ho občas opýtala, či truhličku konečne neotvorí. Priťahovalo ju to k nej viac ako malé dieta láka čokoláda a hračky.

Teraz... teraz sa konečne dozvie, čo sa skrýva vnútri.

Vošla do ocovej izby. Dvere nechala pootvorené a zamierila priamo k jeho posteli. Klakla si a z nočného stolíka vytiahla drevenú truhličku. Prstami prešla po jej hladkom povrchu. Zvláštne, srdce sa jej prudko rozbúchalo. Je možné, aby to súviselo... súviselo s tými Metojovými čarodejníkmi? Je možné, že vnútri sa skrýva niečo čarodejné? Amulet?

*Možno na mňa vyskočí šašo na strunke a bude po tomto divadle, pomyslela si skepticky, no sama tomu tak celkom neverila.*

Nestrácala viac čas. Pootočila truhličku tak, aby lepšie videla na drobnú podlhovastú kľúčovú dierku. Keď sa k nej priblížila s guľatou kľúčenkou, dierka sa rozvlnila ako hladina vody, do ktorej padne kameň. Po chvíli sa ustálila do okrúhleho tvaru. Miji sa dokonca zazdalo, že truhlička sa jej v ruke zachvela. No to sa jej skôr roztriasli ruky.

„Amulet,“ zašepkala a vložila guľôčku do kľúčovej dierky. Nato sa veko truhličky odklopilo a odhalilo okrúhly jantárovožltý amulet vo svojom vnútri. Mija naň chvíľu hľadela doširoka otvorenými očami. Potom truhličku položila na stolík.

Palcom a ukazovákom chcela amulet vytiahnuť, no keď sa jej prst dotkol jeho hladkého povrchu, vyšlo z neho žiarivé svetlo a celú jej tvár ožiarilo zlatistou farbou. Mija vystrašene odtiahla ruku. Svetlo zmizlo, nezostalo po ňom ani stopy.

Zamračené sa pozrela na amulet. Hľadala na ňom nejaké tlačidlo, spínač, niečo, čo mohlo spôsobiť ten záblesk, no zdalo sa, že je dokonale okrúhly, bez jedinej nerovnosti.

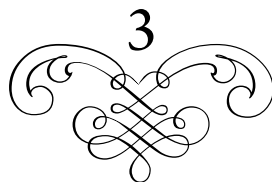
Zhlboka sa nadýchla, potom doň ukazovákom štychla a jej tvár opäť na zlomok sekundy osvetlila zlatistá žiara. Mija priložila k amuletu prst a ten sa opäť rozsvietil. Potom ruku odtiahla a svetlo sa vytratilo. Možno by tak pokračovala aj ďalej, keby si v tej chvíli nespomenula, že o dve izby ďalej sedí starešina a čaká na ňu. Ten starešina, ktorý jej pred pár minútami rozprával o čarodejníkoch a ona mala teraz pred sebou čosi, čo...

Nebola schopná tú myšlienku dokončiť, ešte stále sa jej to zdalo priveľmi šialené, priveľmi neskutočné!

Začala päť a druhú ruku natiahla k amuletu. Vybrala ho a okolie zaplavilo žiarivé svetlo. Po chvíli sa však stratilo, amulet vyhasol, pokojne ležal v Mijinej ruke.

Ohromene naň hľadela. Cítila, že jej patrí. Akoby bol jej súčasťou, časťou jej ja, ktoré muselo dlhé roky spať a čakať na svoju chvíľu. Pevne ho zovrela v ruke a on sa takmer nebadateľne zachvel. Bol spokojný. Hoci sa to zdalo neskutočné, Mija presne vedela, čo amulet cíti... Cítila to tiež. Spokojnosť a zároveň obrovský zmätok. Prečo nedržala amulet v ruke už skôr? Prečo až teraz? Čo to všetko vôbec znamená?

„To zistím,“ zašepkala odhodlane a postavila sa. Metoj aj oco jej mali čo vysvetľovať.



## Metojov zmysel pre humor

*„Mám pokračovať alebo mi už veríš?“*

Postavila sa a vyšla z Ivanovej izby. V ruke pevne zvierala jantárový amulet.

„... zničiť život tak ako im,“ začula Ivanov rozrušený hlas, keď kráčala po chodbe. „Teraz na to zostanete sám! Ne...“

„Stačilo!“ zrúkol naňho starešina. Mija zastala a počúvala. „Nebudem s tebou diskutovať o tom, čo urobím a ako to urobím, Ivan Vilhan! To je moje posledné slovo!“

V celom dome nastalo hrobové ticho. Mija si predstavila, ako sa muži v obývačke navzájom prebodávajú pohľadmi a svojho otca, ako sa volky-nevolky podrobuje starešinovi.

„Bol by som ti vďačný, keby si vošla do miestnosti!“ zakričal Metoj. „Dnes nás čaká ešte dlhý deň!“

Mija si bola istá, že ju nemohol vidieť, ale radšej sa nepýtala, ako vedel o jej prítomnosti. Vošla do obývačky a pozrela sa na oca. Ten nebol schopný opäťovať jej pohľad. Nemo hľadel na kyticu kvetov, ktorá ho oddeľovala od starešinu.

Postavila sa vedľa pohovky a pozrela sa na Metoja. Obočie mal ešte stále zježené a čeluste nahnevane zaťaté.

„Máš amulet?“ opýtal sa.

Otvorila dľaň a ukázala mu ho.

Prikývol a opäť poklopkal prstami po operadle. „Tušíš, čo to je?“

„Nie.“

„Sadni si,“ prikázal jej tvrdo.

Tvrdohlavo pokrútila hlavou: „Nie.“ Ešte stále bola vo svojom dome a ešte stále mala dosť rozumu na to, aby sama usúdila, či si potrebuje sadnúť, alebo nie.

Pozrel sa ešte tvrdšie. Na Mijino príjemné prevkapanie a najmä veľkú úľavu sa však ovládol a povedal: „V tom amulete sa skrýva tvoja moc. Preto ťa to k nemu odmalička ťahalo, ako povedal Ivan. Je tvojou súčasťou. Krátko po narodení prešla tvoja čarodejná moc do amuletu, rovnako ako v prípade každého žijúceho čarodejníka. Je to výnimočný čarodejný predmet. Poslúcha len svojho majiteľa a aj zničiť ho dokáže len on sám, nik iný. Jeho prítomnosť a silu cítiš. Si s ním úzko spätá. Bez neho nedokážeš čarovať a ani on nemá bez teba nijakú moc. Preto si nikdy nečarovala. Na praktizovanie mágie potrebuješ cítiť prítomnosť svojho amuletu, len on ti dáva silu čarovať. Tvoja matka nechcela, aby si čarovala, preto bol pred tebou po celý tvoj doterajší život skrytý. Nechcela ťa zatahnuť do sveta mágie ani čarov, aspoň dovtedy, kým nepríde ten správny čas.“

„Svet mágie?“ pochybovačne zopakovala Mija. „A čo ufo? Koľko ste ich už videli?“

Starešina opäť zatal čelúšť. Napadlo jej, že vďaka tomu zvyku sú jeho líčne svaly poriadne vypracované, ale neodvážila by sa čosi také ani podotknúť.

„Mija...“ začal Ivan váhavo.

S nadvihnutým obočím sa naňho pozrela.

„... starešina hovorí pravdu. V amulete sa skrýva tvoja magická moc.“

Zamračila sa.

„Amulet sa po tvojom dotyku rozžiaril, mám pravdu?“ opýtal sa Metoj netrpezlivým hlasom.

Neodpovedala.

„Dokáže to len amulet, ktorý sa dostane do rúk svojho majiteľa,“ pokračoval. „To asi nebolo dostatočne čarovné, aby si uverila...“

Zdržala sa komentára. Metoj bol už i tak dosť rozzúrený. Nemala na to, pravdaže, nijaké rozumné vysvetlenie, ale ani to Metojovo nepovažovala za práve najrozumnejšie...

„Nemám čas presviedčať ťa,“ zašomral. Pozrel sa na červené kvety vo váze. Potom mávol smerom k nim rukou, akoby bola vlhká a on chcel kvietky pokropiť kvapkami z nej. Namiesto kvapôčok z nej však vyšlo červené svetlo, pripomínajúce červený tieň, a zapálilo ich krvavým plameňom. Muška, čo okolo nich dovtedy poletovala, stihla len tak-tak uletieť do bezpečia.

Mija zaklipkala očami. „Tie kvety sme si vypestovali v záhrade...“ ľútosťivo zašepkala, keď bezmocne sledovala, ako ich lupienky horia a strácajú sa jej pred očami.

Z Metojovej ruky zrazu vyšiel ďalší červený tieň a plameň okamžite uhasil. Potom sa všetky kvety vzniesli do výšky a zamierili k Miji. Ich obhorené stonky a lupienky začali poletovať okolo Mijinej hlavy, akoby sa jej vysmievali.

„Mám pokračovať alebo mi už veríš?“ opýtal sa starešina netrpezlivo.

Videla ho len cez medzierky medzi jednotlivými stonkami. „Čary...“ zašepkala. Veľké modré oči nespúšťala z kvietkov, ktoré okolo nej ešte stále neúnavne tancovali.

„Myslím, že jej stačilo,“ povedal Ivan.

Vtom sa kvety zniesli nad jej hlavu a začali do nej narážať, odsakovať a opäť narážať. Mija sa ich pokúsila odohnať, ale ony sa jej ruke vždy šikovne uhli a opäť zaútočili.

„Zastavte to!“ zakričala na starešinu. No ten len sedel na pohovke a sledoval, ako jej do hlavy búsia obhorené kvety.

Zrejme jej chceli vtĺcť do hlavy vieru v mágiu. Doslovne.

Mija si oboma rukami zakryla hlavu, no kvety ďalej útočili.

„Už stačilo!“ vykrikol Ivan ešte nástojčivejšie.

Metojom to ani nepohlo. Mija odskočila o pár krokov vzad, no kvety sa s ňou presunuli a ďalej vrážali do jej hlavy, akoby lepšiu zábavu nikdy nepoznali. Pokúšala sa ich odohnať, ale boli vytrvalejšie ako muchy.

„Vôbec to nie je zábavné!“ zúrivo zakričala a schmatla všetky kvety, kto-



ré jej prišli pod ruku. Nahnevane ich zovrela a pocítila, ako ochabli. Ostatné kvety padli na zem. Odhodila aj zvyšné kvietky a s prížmúrenými očami sa pozrela na Metoja. „Ak mal toto byť prejav vášho zmyslu pre humor, mali by ste na ňom v budúcnosti ešte popracovať!“ vyštekla.

„Prvé pravidlo pre čarodejníka, ktoré sa musíš naučiť, je nebát sa mágie!“ poučal ju ľahostajne, hľadiac na jej hnev.

„Toto sú vaše učebné praktiky?“ opýtal sa Ivan pobúrene.

Metoj mu nevenoval pozornosť. „Budeš sa toho musieť veľa naučiť a veľa dohnať, dievča,“ povedal Miji. „A nemysli si, že na teba bude niekto brať ohľady.“

„Čo by som mala dohnať?“ vyhrkla, ešte stále nahnevaná. Z vlasov si vyberala popol.

„Myslím, že to vieš aj sama. Učenie mágie. Dnes sa staneš členkou klanu Ľubietová a už zajtra sa začneš učiť, ako máš nakladať so svojou mocou.“

„Nehovorte!“ zasmiala sa. „A prečo by som to mala chcieť? Nepotrebujem vedieť, ako podpáliť kvety a útočiť nimi na bezbranných ľudí! Nepotrebujem vedieť, ako nakladať so svojou mocou, lebo nijakú nemám! Dnes som žila celkom pokojne aj bez toho a...“

„Je mi ľúto, ale v tomto prípade sa ťa nik nebude pýtať, či to chceš, alebo nie,“ mrazivo odvetil Metoj.

V tej chvíli Mija zabudla na strach, ktorý jej naháňal, zabudla na všetky obavy. „Takže vám je vlastne jedno, čo chcem alebo nie, jednoducho ste o mne rozhodli? Vy ste blázon!“ Otočila sa na oca: „Povedz niečo. Povedz mu, že k životu nepotrebujem nijaké čáry-máry! Nemá právo o mne rozhodovať!“

Triasla sa od zúrivosti. V ruke tuho zvierala amulet.

„Nerozhodol o tebe on,“ povedal zmierlivo. „Rozhodla o tom tvoja mama.“

„Kto?“ zhrozene vykrikla Mija. „Tá predsa zomrela!“

Metoj sa pomrivil na pohovke. „Melánia, tvoja matka, mi krátko pred smrťou povedala o tebe a požiadala ma, aby som sa o teba postaral. To znamená, že okrem iného mám zabezpečiť tvoje čarodejnícke vzdelanie. Už ťa viac nechcela skrývať pred čarodejníkmi, rozhodla sa...“

„Zomrela niekoľko dní po pôrode!“ prerušila ho zmätene. Vtom si spomenula na to, čo povedal Metojov muž ocovi v škole a zarazila sa.

„Tvoja matka žila až do minulého týždňa,“ previnilo zašepkal Ivan. „Nemohol som ti to povedať...“

Mija sa zmätene pozerala raz na Ivana, raz na Metoja. Ani jeden z nich jej však neplánoval vysvetliť, čo sa deje! „Prečo? Prečo? Prečo som o tom nevedela? Prečo...“ Mala toľko otázok, no ťažko zo seba dostala čo len jednu. Celý život žila s vedomím, že je sirota, a teraz sa dozvie, že jej matka – mimochodom, zrejme čarodejnica – vegetila kdesi v čarodejníckom klane a pred smrťou si zmyslela, že o jej dcéru sa má postarať tento strašný chlap?

„Všetko podstatné ti vysvetlím cestou do Ľubietovej,“ pokojne povedal Metoj. „O niekoľko hodín sa koná obrad, ktorým sa staneš členkou môjho klanu. Dovtedy sa odo mňa nijakých odpovedí nedočkáš.“

„Vôbec ma nevydierate, že?“

Ivan sa postavil a podišiel k nej. Mija nevedela, či sa má naňho hnevať, alebo ho ľutovať. Naozaj sa tváril zničený.

„Nemáš na výber,“ odvetil Metoj.

„Ten obrad je dôležitý, musíš ísť so starešinom,“ ticho povedal Ivan. Jeho hlas sa jej zrazu zdal taký cudzí a vzdialený..

„A ty? Hovoríš to, akoby...“

„... akoby som tam nemohol ísť,“ dokončil namiesto nej. „Vieš, Mija...“ zaváhal, akoby hľadal správne slová. „... klanoví odpadlíci sa v čarodejníckom svete netešia popularite...“

„Sú to vyvrheli,“ tvrdo ho prerušil Metoj. „Majú zakázané vstúpiť na územie klanu, z ktorého boli vylúčení. Čarodejnici by ho nikdy neprijali naspäť.“

„Ale... ale čo si urobil? Prečo si vyvrhel?“ Svojho oca poznala len ako mierneho a láskavého človeka. Urobil by pre ňu aj nemožné, hoci nebola jeho pokrvná dcéra... Čím sa mohol taký človek previniť, že sa z neho stal odpadlík?

Smutne sa usmial. „O tom sa porozprávame, keď... keď prídeš, dobre?“

Mala čoraz viac otázok a v podstate nijaké odpovede! Ruka, v ktorej dr-

žala amulet, sa jej začala potiť: „Všetko sa dozviem, až keď...? Naozaj by ste ma mohli začať rešpektovať a nevydierať ako malé decko!“

„Teraz na to nie je vhodný čas. Musíš ísť so starešinom do Ľubietovej. Pôjdete autom a všetko ti cestou vysvetlí. Porozpráva ti o mame aj o tvojom otcovi...“

„Chod' si zbalit' to najdôležitejšie. Čakajú nás aspoň štyri hodiny cesty. Nezabudni si amulet. Počkám ťa v aute,“ zavelil Metoj a postavil sa, akoby to považoval za vybavenú vec a nebolo o čom diskutovať. Vyšiel z obývačky a ani sa za sebou neobzrel. Ani na chvíľu nezapochyboval, že ho neposlúchne.

Mija za ním zhrozene hľadela. Naozaj ju chceli prinútiť, aby s tým človekom sama nasadla do auta a cestovala niekoľko hodín do bohom zabudnutej Ľubietovej? Sama?

„Nikam s ním nejdem!“ vyhlásila, keď sa Metojov chrbát stratil za dverami.

Otec jej položil ruku na plece a chlácholivo sa usmial. „Nemáš dôvod báť sa ho...“ Mija mala pocit, že Metoj robil celý čas všetko pre to, aby ju presvedčil o opaku! „Neublížil by ti...“

Pozrela sa na kvety ležiace pri jej nohách. „Naozaj?“

„Je to tvrdý muž, Mija, ale nie je krutý ani zlý,“ usmial sa. „Možno nemá vzťah ku kvetom a má zvláštne učebné metódy, ale to neznamená, že by ti ublížil. Ak by to tak bolo, určite by som ťa s ním nenechal samu odísť!“

„Jasné, jednoducho by si povedal nie a hotovo. Videla som, akú váhu má uňho tvoje slovo!“ Hneď keď to z nej vypadlo, najradšej by si bola zahryzla do jazyka.

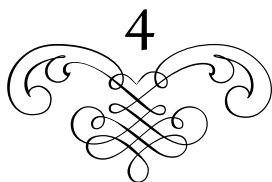
„Uvedomujem si, že o mne asi nemáš tú najlepšiu mienku... a viem, že sa to ešte zhorší, ale ver mi...“ Tým ju naozaj neupokojil. „Je to len pre tvoje dobro. Keby to tak nebolo, našiel by som spôsob, ako nás z toho dostať. V najhoršom prípade by sme ušli. To však nie je potrebné, Mija. Pokojne ťa s ním pustím do Ľubietovej, lebo viem, že keď si s ním, nič ti nehrozí. Ver mi, prosím, a chod' s ním.“

Čo na to mohla povedať? Aj keby akokoľvek chcela zostať doma, oco by jej to nedovolil.

„Počkáš na mňa, kým sa nevrátim?“ opýtala sa.

Chvíľu na ňu mlčky hľadieť, akoby váhal, čo má povedať. Akoby nevedel nájsť tie správne slová na to všetko, čo ich čaká. Po chvíli sa usmial a objal ju: „Áno, budem čakať, kým sa nevrátiš domov, a potom sa porozprávame. A nezabudni, že čokoľvek ti starešina povie, bude to len pre tvoje dobro.“

„Viem si predstaviť,“ zašepkala a v hlase nedokázala skryť obavy. Pevne ho objala.



## **Ach, tie rodinné vzťahy**

*„Veľké ciele si vyžadujú veľké obeť...“*

Mija zodvihla školskú tašku, čo nechala na chodbe, a zamierila do svojej izby. Ivan povedal, že pred odchodom chce so starešinom ešte niečo prebrať a spolu ju počkajú pri aute, preto sa musela pobaliť sama.

Nepýtala sa otca, o čom sa chce s Metojom rozprávať. Bola to len jedna z mnohých otázok, ktoré zostávali nezodpovedané. Jednoducho ju len pridala do dlhého zoznamu toho, čo jej Metoj bude musieť vysvetliť. Mysľou sa jej prehánali myšlienky od poznania, že je čarodejnica, až po tvrdenie, že vlastná matka ju nechala žiť v presvedčení, že nijakých rodičov nemá.

Rýchlo otvorila dvere do izby, vložila si amulet do vrecka džínsov a vypratala všetky zošity a knihy z tašky.

„Čo si mám so sebou vôbec vziať?“ pýtala sa samej seba, blúdiac pohľadom po izbe.

Otvorila skriňu a vybrala teplú mikinu. Vložila ju do tašky spolu so zošitom z dejepisu (ktovie, možno sa cestou stihne naučiť niečo na pondelok...), s mobilom (čo ak by jej oco zavolať?) a hrebeňom (keď už má ísť na ten obrad, nech nevyzerá ako strašidlo).

„Mňaaau...“ ťahavo sa ozvalo z jej postele. Jej mačka Drobica sa natáhala na perine a prižmúrenými očami hľadela na svoju gazdinú.

„Len to najdôležitejšie,“ zašepkala Mija a s úsmevom sa natiahla za mač-

kou. „Pôjdeme do Lubietovej, Drobka,“ zašepkala jej do ucha, keď ju držala v náručí. Tušila, že tým Metoja vôbec nepoteší, ale o to viac sa jej tá myšlienka páčila.

Drobica len zapriadla a uložila sa jej v náručí.

„Čo to je?“ namosúrene sa opýtal Metoj, keď zbadal Miju s batohom na pleciach a chlpatým batôžkom v náručí. Hľadel na Drobicu, akoby to bol obrovský had, ktorý ho čochvíľa uštipne. Mačka mu venovala len jediný ospalý pohľad a zatvorila oči.

„To je moja mačka,“ usmiala sa Mija a sladkým hláskom dodala: „Pôjde s nami... je to to najdôležitejšie, čo si môžem zobrať so sebou.“ V tej chvíli by sa stavila o hocičo, že Ivanovi, stojacemu vedľa starešinu, myklo kútikmi úst.

Metoj sa na ňu chvíľu namrzene mračil. Obočie sa mu opäť neprirodzene zježilo, no napokon prikývol a zašomral čosi ako: „Nemáme čas.“

Nastúpil do MaGi II 10, kde už sedeli obaja jeho muži a čakali na pokyn vyštartovať.

Mija sa ešte naposledy pozrela na oca.

„Drž sa,“ povedal ticho. Cítila, že by ju chcel objať, ale Drobica v jej náručí mu bránila. A tak len položil ruku na jej plece a jemne ho zovrel. „Budem na teba čakať.“

„Odchádzame!“ ozval sa netrpezlivý hlas z auta.

Mija si zložila batoh na sedadlo, jednou rukou pridržovala Drobicu, potom nasadla do auta. Keď Ivan zabuchol dvere, ulízanec vyštartoval. Mija len bezmocne sledovala, ako sa od nich ocova postava vzdaluje a zmenšuje, až napokon úplne zmizla v diaľke. Nechal ju celkom opustenú v aute s tromi cudzími mužmi a mačkou, ktorá neprejavila ani kúsok solidarity – len si spokojne ľahla do jej lona a zaspávala, akoby sa nič výnimočné nedialo.

Slnko ešte stále žiarilo na oblohe a vánok jemne pohládzal koruny stromov. Mija mala pocit, že ešte aj to počasie sa jej vysmieva. Malo by predsa pršať a mal by fúkať silný vietor! Také počasie by presne vystihovalo jej náladu a mala by pocit, že aspoň niekto s ňou spolucíti. Namiesto toho bolo vonku príjemne. Celkom iná atmosféra však vládla v aute.

„Myslím, že môžeme pokračovať,“ začal Metoj po chvíli.

Odvrátila pohľad od okna a pozrela sa naňho. Oddelovalo ich len stredné sedadlo. Teraz celkom jasne videla jeho vráskavú tvrdú tvár, pevne stisnuté pery a chladné modré oči. Oči, ktoré jej kohosi pripomínali, ktoré jej boli priveľmi známe... Oči, ktoré videla každé ráno v zrkadle.

Ó, nie, zaúpela v duchu. „Vy... vy ste poznali moju mamu?“ váhavo sa spýtala.

Prikývol.

„Dobre?“

Prikývol.

„Ako dobre?“ opýtala sa s obavami a veľmi si priala, aby nepovedal to, čo vytušila.

Pravdaže, povedal to. „Bol som jej otec.“

Nedokázala skryť zdesenie. Otec jej matky! To znamená, že je to jej starý otec! Dedko!

Starého otca si vždy predstavovala ako milého, dobrosrdečného a trochu zábudlivého starčeka. Jej predstavám zodpovedal Metoj iba ak vekom. Nedokázala si predstaviť, že by ho niekedy oslovila deduška.

„Ste teda...“

„Som tvoj starý otec,“ potvrdil. Mija mu bola vďačná, že nepoužil výraz starký. „Si teda potomkom veľkého Pankráca Lubietu, zakladateľa Lubietovej.“

„Aha. A čo moja ďalšia rodina, okrem uja s čudným menom? Mama? Otec...?“

„Začneme tvojou mamou,“ pomrivil sa Metoj, akoby sa v tom priestranom aute na mäkkom sedadle cítil nepohodlne. „Melánia...“

„Zomrela pre týždňom,“ prikývla.

Mrzuto zvrátil obočie: „Ivan ťa nenaučil, že pri rozhovore nemáš druhému skákať do reči?“

„Prepáčte,“ vzdychla, „ja len... ten muž,“ pohľadom ukázala na sedadlo pred sebou, kde sedel ulízancov kolega a tváril sa, že nepočúva, „povedal ocovi, keď sa spýtal, ako zomrela, Marioto. To je nejaká choroba? Preto ma nevychovala? Bola chorá?“

Tvář mu potemnela: „Marioto je horší ako choroba... Je to tvoj otec.“ Na tvári mal tvrdší výraz ako zvyčajne.

Zahryzla si do pery. „Môj otec?“ zopakovala. „Čo má spoločné so smrťou mojej ma... Melánie?“

„Postupujme poporiadku,“ povedal namiesto odpovede a odtrhol pohľad od okna. „Od chvíle, keď sa tvoja mama zamilovala do Mariota.“

Mija sa nepokojne zahniezdila. Tušila, že sa jej to nebude páčiť.

„Marioto bol členom klanu, ktorý sídlil neďaleko Lubietovej. Z Hornej Vsi. Pochádzal z jednej z najdôležitejších a najarogantnejších rodín. Už od malička mal mimoriadny talent na mágiu, no vtedy ešte nik netušil, že z neho vyrastie taký mocný čarodejník. Keď mal trinásť rokov, hovorilo sa o ňom ako o druhom Samovi. Nikomu vtedy nenapadlo, že to vezme doslovne. O tom až neskôr.“

Dospievajúci Marioto bol nesmierne populárny. Jeho sila, pekná tvár a prehnaná arogancia boli pre dievčatá také atraktívne, že sa kvôli nemu neváhali dokonca ani pobiť.“

Mija sa uškrnula. Nedokázala si predstaviť, že by sa pobila kvôli chlapcovi, nech by bol akokoľvek pekný..

„Keď mal Marioto pätnásť rokov a pred sebou výnimočnú budúcnosť, tvoja mama sa dozvedela o veštbe, vyslovenej krátko po jej narodení. Anna, uznávaná lubietovská veštkyňa, sa pred ňou preriekla. Mel si tak vypočula znenie proroctva, ktoré malo pred ňou zostať po celý život skryté... Ak by ho nepoznala, možno by sa s Mariotom nikdy nezaplietla.“ Metoj sa odmlčal.

„Ako znela tá veštba? Čo sa mama dozvedela?“ naliehala Mija.

Metoj si prstami poklopkal po stehne a začal:

„Jedinú lásku iba      Melánia prežije.  
Pre Mária Tornaxa      Mursu srdce jej bije.  
Lenže ich láska jej neprinesie len šťastie a radosť,  
bo dôvera či neha nie je Mariotova prednosť.  
Pýtaš sa, ako sa láska tých dvoch skončí?  
Tragickú lásku tragická smrť ukončí...  
Taký je Melin osud, priateľu,  
nevyhne sa ver' svojmu  
údelu.“



„Tragická smrť!“ zvolala. „Nenaznačujete, že Marioto spôsobil jej smrť, pravda? Nezabil ju, však?“

„Mel mala len desať rokov, keď si veštbu vypočula,“ pokračoval Metoj, akoby Mijine otázky nezachytil. Zrejme už nemal trpezlivosť opäť jej pripomínať, aby ho neprerušovala. „Pre desaťročné dievča to znelo ako rozprávka. Páčila sa jej predstava, že jej jedinou láskou sa stane chlapec, po ktorom túžia toľké dievčatá a ktorý je taký mocný.“

„Poznala ho? Nehovorili ste predtým, že člen jedného klanu nesmie vstúpiť na územie iného klanu?“ opýtala sa.

„Správne,“ zamračene prikývol Metoj. Opäť ho totiž prerušila. „Po prvé Ľubietová a Hornú Ves oddeľuje od seba len jediný kopec. Miesto, ktoré nepatrí ani jednému klanu, a preto tam majú prístup príslušníci oboch klanov. Neznamená to však, že sa tam konajú spoločné stretnutia. Znamená to, že k sebe majú aj napriek pravidlám Dohody veľmi blízko. Deti sa navzájom poznajú a v tom čase nebolo v Ľubietovej jedinej duše, ktorá by nepočula o veľmi nadanom Mariotovi. Po druhé, ak by si pozorne počúvala, spomínal som aj čarodejné mestá, kde sa môžu čarodejníci voľne pohybovať bez ohľadu na príslušnosť. Mel niekoľkokrát videla Mariota v Polise a jeho povest' poznala už dávno predtým. Predchádzala ho všade, kam prišiel.“

„Veď aj tak bol z iného klanu ako ona! Tá vaša slávna Dohoda by ich vzťah nedovoľovala, či nie?“

„Nie, tá naša slávna Dohoda,“ Metoj jej dal pohľadom jasne najavo svoj nesúhlas s takým označením, „by to nedovoľovala, ak by naďalej chceli zostať členmi svojich klanov. Mel však bola skalopevne presvedčená, že Marioto sa jedného dňa pre ich veľkú lásku vzdá členstva vo svojom klane. Ona by, pravdaže, neváhala ani sekundu.“

„Aha...“ Mija viac nepovedala a nechala Metoja ďalej rozprávať.

Pomrvil sa: „Verš o tragickej smrti ju vôbec nezaujímal. Nemohla predsa vedieť, o čej smrti hovorí. To len zapadalo do jej obrazu o osudovej a vzrušujúcej láske, o akej snívala. Mariotom bola taká posadnutá, že sa rozhodla získať ho za každú cenu. On ju však sotva mohol považovať za svoju potenciálnu partnerku. Mal pätnásť, ona len desať rokov. Záujem starejšinovej dcéry však Mariotovi iste lichoťil a zároveň sa na ňom dobre za-

bával. Melánia to so svojou snahou prehánala, zachádzala pridaleko. Odjakživa bola taká – keď si niečo zaumienila, bola ochotná ísť hlava-nehlava, až kým to nedosiahla. Prekračovala hranice Hornej Vsi a presviedčala Mariota, že len ona mu je súdená... Jeho vtedajšiu priateľku fyzicky napadla, tvrdila, že s ňou zbytočne stráca čas, lebo jeho manželkou sa aj tak môže stať len ona.“

Mija sa vôbec nečudovala, že jej mama bola Mariotovi na smiech... Akým spôsobom sa im napokon podarilo splodiť ju, to si v tej chvíli nedokázala ani predstaviť.

„Z lásky ľudia robia aj nerozumné veci,“ vážne povedal Metoj a opäť sa pomrvil.

Mija si bola istá, že to nevie z vlastnej skúsenosti. Nedokázala si predstaviť zamilovaného Metoja ani nikoho, kto by bol ochotný milovať jeho.

„Melánia tým ponižovala nielen seba, ale aj celú svoju rodinu, preto som musel zasiahnuť,“ pokračoval a na tvári mu vystúpili tiene zlosti, ktorú musel cítiť aj vtedy. „Poslal som ju študovať do internátnej školy v Polise. Ďaleko od Mariota a Hornej Vsi. Doma sa neukázala aj niekoľko mesiacov. Najprv preto, že to mala zakázané, neskôr preto, že sa na mňa hnevala. Pre svoje vrtochy musela opustiť tvojho otca aj svoju rodinu. Trvalo dlho, kým sa s tým zmierila a kým si uvedomila, že som to urobil pre jej dobro.“

Mija s Melániou plne súcitila. Živo si vedela predstaviť, ako ju starešina len pre jej dobro jednoducho prinútil odísť kamsi ďaleko od svojich blízkych.

„Keď skončila strednú školu a začala študovať na univerzite, bola už celkom iná ako to dievča, ktoré pred rokmi prenasledovalo Mariota. Obviňovala ho, že musela z domu odísť, nenávidela ho za to, že sa jej vtedy vysmieval namiesto toho, aby jej snahy jednoducho pochoval. Keďže tak neurobil, dával jej nádej a nepriamo ju podporoval v snažení. Ako dospelá si to uvedomovala a nenávidela ho za to. Veštbá ju už dávno nezaujímala.“

Marioto žil vtedy už v Polise. Klan bol pre jeho talent a ambície primálny. Celkom otvorene o sebe hovoril ako o budúcej Hlave Spoločenstva, a tak si začal kariéru budovať tam, kde mohol naplniť svoje ciele. Stretol sa tam s Mel, ale už s dospelou ženou, ktorá ho obviňovala takmer za všetko zlo, ktoré ju postretlo. Marioto nečakal, že Melánia svoj postoj tak zmení, a je-

ho hrdosť tým veľmi utrpela. Mel len prilievala olej do ohňa, keď ho na verejnosti zosmiešňovala a dávala všetkým na známosť, ako ho neznáša. Rozhodla sa pomstiť sa mu za tie roky, ktoré musela žiť odlúčená od rodiny. A darilo sa jej to.

Marioto bol však priveľmi arogantný, aby sa zmieril s tým, že to dievčaťko zamilované po uši vyrástlo na ženu, ktorá ho zrejme ako jediná čarodejníca na celom magickom svete odmieta...“

„Takže ju chcel dostať?“ hádala Mija s nadvihnutým obočím.

„A po niekoľkých mesiacoch sa mu to aj podarilo,“ v Metojovom hlase sa ozývalo sklamanie. „Tým Mariotovo ego len narástlo. Navyše na jeho život výrazne vplývalo aj nadšené okolie. Nazývalo ho nielen Druhý Samo, ale aj Marioto Veľký, Veľká budúcnosť Spoločenstva... Napriek tomu jeho cesta k funkcii Hlavy Spoločenstva bola ešte veľmi dlhá, lebo na ňu nestačí mať len talent, ale aj dlhé roky skúseností, kontakty...“

S tvojou matkou strávil Marioto len niečo vyše mesiaca. Potom odišiel od nej, z Polisu aj zo svojho klanu a o niekoľko týždňov oznámil Spoločenstvu svoje podmienky. Rozhodol sa do magického sveta zaviesť nový poriadok. Ovládnuť ho ako jeho jediný vládca. Spoločenstvo však na jeho podmienky nepristúpilo. Marioto to čakal, a preto bez zaváhania začal budovať armádu a Spoločenstvu vyhlásil vojnu. Armádu tvorili nielen čarodejníci, ktorým v novom svete sľúbil významné miesta, tak ako kedysi Samo Prvý Najvyšším, ale aj upíri, obri, niektoré víly a iné tvory... Jeho armáda bola už po prvom roku obrovská. V záujme uskutočnenia svojich cieľov, aby sa stal skutočným Samom Druhým, bol schopný spraviť čokoľvek. Taký je človek – čím viac moci má, tým viac jej chce ešte získať. Marioto nám dal jasne najavo, že sa chce zmocniť celého magického sveta a nastoliť nové zákony. Ak bude preto musieť viesť vojnu a dobyť všetky čarodejné mestá a klany, urobí to. Vyhlásil, že veľké ciele si vyžadujú veľké obete.“

„Môj otec bojoval proti Spoločenstvu?“ zhrozene zopakovala Mija.

„Nie,“ vyhlásil Metoj a znova sa na sedadle zahniezdil, akoby ho páliło, akoby vôbec nebol zvyknutý cestovať autom.

Mija naňho zmätene hľadela. „Práve ste povedali, že zhromažďoval armádu a chcel vyhlásiť vojnu...“

„Áno. A to robí až dodnes. Viac ako pätnásť rokov zhromažďuje zradcov Dohody, svojich bojovníkov, no ešte ani jediný raz sa nestretli s armádou Spoločenstva.“

„Čo... čo však robí tých pätnásť rokov?“ Ivan jej tvrdil, že jej otec zomrel pri autonehode ešte pred jej narodením. V tejto chvíli to považovala za oveľa lepšiu alternatívu ako fakt, že je to šialenec na čele obrovskej armády, rozhodnutý dobýjať magický svet.

„Čaká,“ odvetil Metoj. „Marioto čaká a verbuje do svojej armády, ktorá je dnes naozaj obrovská, nových bojovníkov.“

„A na čo čaká? Čo chce? Prečo nič nerobí? Veď pätnásť rokov je... no to je veľmi veľa, nie?“

„Marioto nečaká celkom nečinne...“ zaváhal, zvažujúc každé slovo. „Stále sa nám pripomína... občas zmizne nejaký čarodejník. Len si domýšľame, čo sa s ním asi stalo a prečo si vybral práve toho. Možno sa odmietol k Mariotovi pridať a on sa mu za to pomstil, alebo to len považuje za vhodný spôsob, ako upozorniť čarodejnícku verejnosť, že svoje hrozby myslí vážne.“

Mija preglgla. Drobnica si ponáťahovala stuhnuté údy, potom si ich opäť prekrížila a pokojne si na ne uložila hlavičku.

„Veľké ciele si vyžadujú veľké obeť... a jemu nezáleží na tom, koľko ich bude,“ dodal starešina. „Už niekoľko rokov sa snažíme zistiť, na čo čaká a prečo vojnu odkladá. Vieme, že by bol schopný zaútočiť, a uvedomujeme si, že má šancu zvíťaziť. Preto si jeho správanie nevieme vysvetliť. Vysielame do jeho pevnosti vyzvedáčov, snažíme sa odhaliť jeho plány, no vyzerať to tak, že to nevedia ani jeho najbližší...“

„Keď viete, kde sa zdržiava... prečo ste naňho nezaútočili?“ nechápala. „To len tak čakáte, kedy niečo podnikne?“

Rázne pokrútil hlavou: „Nie je to také jednoduché. Jeho pevnosť chráni nielen mocní bojovníci, ale aj zaklínadlá, ktoré nepoznáme. Žije v labyrinte, obrovskom bludisku miestností a chodieb, pričom do mnohých z nich má prístup len on. Ani jeho vlastní ľudia sa v ňom nevyznajú. Spoločenstvu sa len úskokom podarilo do jeho radov dostať vyzvedáčov, neboli by sme schopní dobyť sa do jeho skryše silou. Navyše, ak by sa aj armáda

Spoločenstva dostala do Magradu, ako sa nazýva jeho pevnosť, dokázala by možno poraziť jeho bojovníkov, no nie Mariota.“

Zamračila sa: „Nerozumiem... No áno, áno, viem, je veľmi, veľmi mocný. Ak by sa však proti nemu postavilo celé Spoločenstvo, určite by neprežil!“

„Mariota nemožno poraziť. Zo spoľahlivého zdroja vieme, že objavil zaklínadlo neporaziteľnosti. Ani všetka armáda sveta by ho nepremohla, pokiaľ by sme nevyňaši protizaklínadlo. To sa však nedá, lebo nepoznáme pôvodné zaklínadlo ani to, ako funguje. Ešte aj vtedy by to bolo veľmi ťažké. Marioto je teda neporaziteľný a to mu dáva obrovskú moc. Jeho bojovníci to vedia, aj preto sú ochotní pri ňom tak dlho stáť a čakať. Vedia, že čakanie sa im skôr či neskôr zúročí. Ak by sme naňho zaútočili, Marioto by sa postavil na ich čelo a celkom neohrozený by zmietol našu armádu zo zemskeho povrchu.“

„Neporaziteľnosť...“ zašepkala Mija a odvrátila zrak od Metoja. Sledovala ubiehajúcu krajinu a mlčky rozmýšľala o všetkom, čo sa práve dozvedela. Slnko už pomaly začalo klesať za obzor a oblaky zafarbovalo dočervena. Mija si to však takmer neuvedomovala.

Jej rodinka teda ani zďaleka nebola taká obyčajná, ako vždy snívala. Starý otec bol strnulý, hrozivý chlap, otec maniak, ktorý vyhlásil vojnu čarodejníkom a objavil zaklínadlo neporaziteľnosti, matka... Aká bola vôbec jej mama? Mija si uvedomila, že Metoj ju z rozprávania úplne vynechal!

Otočila sa k starešinovi, Drobica jej takmer spadla z nôh. „A čo sa stalo s mojou mamou? Prečo ma nevychovávala? Prečo som...“

„Pretože poznala Mariota,“ stroho odvetil Metoj. Mija mala sto chuti podotknúť, že jej práve skočil do reči. „Podľa toho, čo viem a čo mi Ivan povedal,“ pokračoval starešina vážne, „Melánia sa to, že je tehotná, dozvedela až po Mariotovom odchode, po tom, čo vyhlásil vojnu a jej ani nevyšvetlil, prečo ju opustil. Opäť ho znenávidela, tentoraz však natrvalo. Keď zistila, že čaká dieťa, musela sa rýchlo rozhodnúť, čo urobí. Deti mala vždy rada, preto si nemyslím, že vôbec zvažovala potrat, ale ani nemohla dopustiť, aby sa o tom dozvedel Marioto.“

„Prečo? Ublížil by jej? Alebo mne?“

„Svojím spôsobom áno. Marioto sa k svojim ženám vždy správal laho-

stajne, a ony ho napriek tomu milovali. K svojmu potomkovi by sa však správaj inak. Túžil vychovať niekoho, kto by mal jeho krv a zdedil by jeho nadanie, a odovzdať mu svoje vedomosti. Marioto by nedovolil, aby sa niečo, čo patrilo jemu, vymanilo z jeho moci. Si jeho dcéra, a ak by sa o tebe dozvedel, hneď by ťa vzal do svojej pevnosti a vychoval na svoj obraz. Stala by si sa Zradcom, jeho poskokom, ešte skôr ako by si sa narodila. Na Melániu by nebral ohľady a ona si toho bola vedomá. Jediný spôsob, ako ťa pred Mariotom mohla uchrániť, bolo skrýť ťa tak, aby o tebe ani netušil. Musela sa ťa vzdať a len z diaľky sledovať, ako vyrastáš. Inak by o teba definitívne prišla. Žila by si s Mariotom a on by z teba urobil krutú čarodejnicu, takú, ako je on.“

„Prečo nemohla zostať so mnou? Prečo ma musela sledovať len z diaľky? Mohli sme sa skrývať spolu!“ hlas sa jej chvel.

„Nemohla nič riskovať. Mala by si si byť vedomá ešte niečoho. Spoločenstvo k Mariotovi vysielaj svojich vyzvedačov, no on nie je hlupák, aj on má medzi nami svojich ľudí. Nevieme, kto medzi nami je zradca a kto stojí na strane Spoločenstva. Melánia nemohla riskovať, že by sa o tebe niektorý čarodejník dozvedel. Musela ťa teda skrývať nielen pred Mariotom, ale aj pred celým magickým svetom.“

„Prečo nezostala so mnou? Prečo som celý život žila ako sirota, keď som mala oboch rodičov?“ nahnevane zaťala päsť Mija. Myslela si, že jej mama sa jej vzdala a nikdy sa s ňou ani nestretla, lebo naozaj nemala inú možnosť. Ona ju však mala! Mala omnoho viac možností!

Prísne sa na ňu pozrel. „Ak by Mel chcela zostať s tebou, musela by opustiť náš svet. Jej zmiznutie by však vyvolalo neželanú pozornosť. Uvedom si, že pre svoj vzťah s Mariotom a pre to, že bola moja dcéra, sa nemohla vyhnúť pozornosti čarodejníckej verejnosti. Nemohla by nebadane zmiznúť, lebo by sme ju začali hľadať a skôr či neskôr by sme ju aj objavili. Pre čarodejníkov by to nebol veľký problém.“

Preto nežila s tebou a preto si ju nikdy nevidela. Mel sa ťa vzdala, skryla ťa pred očami celého magického sveta, aby ťa uchránila pred otcom. Obetovala sa pre...“

„Lenže ja som žila celý život sama!“ vyhrkla. Metojovo naježené obo-

čie a zaťaté čeluste ju v hneve už ani nedesili. „Bez mamy! Myslela som si, že je mŕtva! Prečo mi to aspoň nepovedala?“ Drobica na ňu upierala vystrašené oči.

„Ivan mi povedal, že ťa nechcel zaťažovať celou históriou tvojej rodiny, chcel ťa uchrániť pred magickým svetom a pred zbytočnými starosťami. Pred pravdou uprednostnil klamstvo o mŕtvych rodičoch. Považoval to za lepšiu možnosť.“

„No to nebola lepšia možnosť!“

„Nekrič!“ zahriakol ju nahnevane Metoj.

„Ona sa neobetovala! Ak by chcela... ak by jej na mne tak záležalo,“ Mija potlačila vzlyk. Ak by jej mame tak veľmi záležalo na svojej dcére, našla by spôsob, ako žiť s ňou, ako ju vychovávať, alebo sa s ňou aspoň raz stretnúť, vysvetliť jej svoje dôvody! Mija spomínala na všetky tie noci, keď snívala o svojej rodine, o tom, že mama je vo vedľajšej izbe, ráno ju zobudí a pripraví raňajky tak ako ostatným deťom v jej veku ich mamy. Spomínala, ako sa po hádkach s ocom zatvárala do izby a s plačom ľutovala, že nemá mamu, niekoho, kto by jej viac rozumel a kto by ju podporil. Lenže ona ju mala!

A nebola vôbec taká ideálna, ako si Mija predstavovala!

Odvrátila sa od Metoja. Nemohla sa naňho pozeráť, bála sa, že sa rozplače a on ju uvidí. Ako len nenávidela slzy a všetko, čo ju k nim viedlo!

„Neskôr, keď si bola staršia, ti, pravdaže, mohla prezradiť pravdu, ale nechcela to. Nechcela ťa tým zaťažovať, bála sa, že to nepochopíš, a videla, že si šťastná aj tak,“ tvrdo dodal Metoj.

„Ohromné,“ zamrmlala Mija zachrípnutým hlasom. Kútiky očí ju štípali. „Ved' život bez rodičov je taký úžasný!“

„Nechcela ničť tvoj bezstarostný život. Ešte raz opakujem, že sa kvôli tebe obetovala. Robila to len pre tvoje dobro! Nemáš právo ju odsudzovať, lebo to urobila len pre teba a ako jej dcéra ju nemôžeš súdiť,“ starešinov hlas znel nahnevane. Očividne mal pocit, že Mija svojej matke krivdí.

„A čo mi urobíte, ak ju znenávidím?“ opýtala sa jedovato. Otočila sa k nemu a s nadvihnutým obočím sa spýtala: „Máte pocit, že takto – keď sa to dozvedám ako štrnásťročná a od vás – je to lepšie?“

Metoj ju prebodával nespokojným pohľadom. „Moja dcéra ti to neplá-

novala prezradiť, skôr ako by si to bola schopná pochopiť. Ako vidím, urobila dobre.“

„Mala mi to povedať! Už nie som malé decko. Vždy, vždy som chcela mamu, nech už by bola akákoľvek! Vedel to aj oco, všetci to vedeli!“

Starešina sa pomrvil na sedadle. „Nemá zmysel rozprávať sa o tom s tebou,“ uzavrel namrzene. „Raz pochopíš, koľko odvahy musela Mel vynaložiť na to, aby tak urobila, a uvedomíš si, ako veľmi si jej krivdila.“

„Pravdaže,“ zlostne odfrkla Mija a pevne zovrela päste. *Jedného dňa, keď vyrastiem, lebo teraz som malé decko*, hnevala sa v duchu. Bola si celkom istá, že matke neodpustí! Vždy až priveľmi túžila po vlastných rodičoch, predovšetkým po mame, lebo oco bol skvelý a od malička ho brala ako vlastného. Lenže s ním sa o istých veciach rozprávalo omnoho ťažšie, ako by sa dalo rozprávať s mamou...

Chodila dokonca na jej hrob, starostlivo si uschovávala jej jedinú starú fotografiu, akoby to bol poklad. A pritom matka ju v skutočnosti sledovala z diaľky a nikdy sa s ňou nestretla! Neprehodila s ňou jediné slovo a nechala ju žiť v presvedčení, že je úbohá sirota! Za to jej Mija mala byť vďačná?

Metoj pokračoval ďalej: „Počas tehotenstva, keď už ani kúzlami nedokázala skryť zaoblujúce sa brucho, oznámila nám, že potrebuje na istý čas odísť a od všetkého si oddýchnuť. Každý to chápal, vedeli, že jej na Mario-tovi záležalo a jeho odchodom trpela, navyše bola pod ustavičným dohľadom novinárov a zvedavcov. Potrebovala sa vyrovnáť s tým, čo sa stalo, a preto sa jej rozhodnutie nikomu nezдалo veľmi podozrivé. Odišla a o päť mesiacov sa vrátila. Ak by zostala mimo klanu dlhšie, určite by sme ju začali hľadať. Už aj päť mesiacov bol pomerne dlhý čas.“

„Bola u ocka v Nitre,“ skonštatovala Mija bezvýrazne.

„Pravdaže,“ prikývol. „Rozhodla sa skryť ťa uňho. Ivan bol od detstva jej priateľ, vyrastali spolu, a aj keď odišla do Polisu, zostali v kontakte. Neskôr spolu študovali na univerzite. Keď teda uvažovala o tom, kde ťa skryje, Ivan bol prvá a zároveň aj posledná možnosť. Žil mimo magického sveta a bol to jej najlepší priateľ.“

„A on len tak súhlasil? Súhlasil, že bude vychovávať cudzie dieťa?“ Miji sa tá predstava zrazu zdala šialená. Keby ju ktorákoľvek kamarátka požia-



dala o čosi podobné, odmietla by. Ved' to bol záväzok na celý život! Zvažovala by, či by sa vôbec odhodlala postarať o Kačine morča na pár dní, a nie o dieťa a na celý život!

Metoj prikývol: „Presvedčila ho. O tom sa porozprávaj s ním.“ Opäť sa pomrvil. Miju to už začínalo znervózňovať. „Teba skryla v Nitre a vrátila sa do Lubietovej. Ivanov domov navštevovala len vtedy, keď si bola istá, že to nevyvolá pozornosť.“

„Podarilo sa,“ zamrmlala Mija a radšej to viac nekomentovala.

Metoj si prstami poklopkal po stehne. „Pokračujme ďalej,“ povedal, snažiac sa ovládnuť nevôľu z Mijinho postoja. „Melánia sa po tom všetkom zmenila. Len zriedka sa usmievala a jej najväčšou snahou po zvyšok života bolo pomáhať v boji proti Mariotovi. Tomuto cieľu venovala celý svoj život. O iných mužov sa už nikdy nezaujímal, nezatúžila po novej rodine. Žila len pre to, aby Marioto padol a viac ťa nemusela skrývať. A preto asi aj zomrela...“

Mija nadvihla obočie. Zoznam zlých správ sa ešte nekončil.

„Pred dvoma mesiacmi Grigorias Zka, Mariotov najmocnejší poskok, či skôr akýsi priateľ, odhalil jedného nášho vyzvedača. Približne po mesiaci, keď sa z neho pokúšal dostať, čo všetko vieme o jeho pánovi, oznámil Spoločenstvu, že je ochotný pristúpiť na výmenu. Nášho vyzvedača chcel vymeniť za Melániu.“

Jeho dôvody nepoznáme, ale domnievam sa, že Melina angažovanosť proti Mariotovi ich až tak vyprovokovala, že sa jej chceli zbaviť. A to vo veľkom štýle, aby sme o tom vedeli a uvedomili si, ako málo záleží Mariotovi na ľuďoch, ktorí v jeho minulosti niečo znamenali. Bol to ďalší dôkaz o jeho bezcitnosti,“ zo starešinových očí sálal mrazivý chlad.

„A ona to urobila?“ opýtala sa zhrozene Mija. „Vymenila sa s tým vyzvedačom, aj keď vedela, že ide... ide na istú smrť?“

„Vyhrážali sa, že ak sa do týždňa neuskutoční výmena, nášho muža zabijú. Mel nechcela nieť vinu za jeho smrť, najmä keď ho poznala a vedela, že má rodinu. Zároveň si bola vedomá, že keď sa už rozhodli získať ju, nič ich nezastaví. Stačilo by, aby čo len päťina Mariotovej armády vstúpila na územie Lubietovej, a musela by sa im vydať napospas.“

Miji zovrela hrdlo. Cítila by sa taká bezmocná! Ako v slepej uličke, z ktorej sa nedá vrátiť späť.

„Topiaci sa aj slamky chytá, Melánia sa pokúsila o nemožné – vyslobodiť nášho vyzvedača z Grigoriasovho väzenia. No záchranná misia zlyhala a Mel chytili. Účastníci misie aj väznený vyzvedač sa vrátili domov, ale tvoja mama nie.“

„A ona...? On... on ju zabil? Marioto ju zabil?“

Metojova tvár stvrdla. „To nevieme povedať s istotou. Keď ju Zradcovia priniesli do Ľubietovej, ešte žila, jej zranenia sa však už nedali vyliečiť. Stihla nám povedať len to, že má dcéru. Potom zomrela a zanechala nám množstvo nezodpovedaných otázok. Nemáme nijaký dôkaz o tom, že to urobil Marioto, no jeho sluhovia nespravia nič, s čím by nesúhlasil...“

Viac povedať nemusel. Po chrbte jej prebehli zimomriavky. *Tragickú lásku ukončila tragická smrť.*



## Život naruby

*„Ani vo sne!“*

Mija hľadela neprítomným pohľadom na zapadajúce slnko a hladkala Drobcin chlpatý kožušok. Kukuričné a slnečnicové polia, dediny aj hory kdesi za nimi sa pomaly ponárali do tmy. Krajina zrazu pôsobila ponurým, chladným dojmom. Aj Mijina nálada sa zmenila na tmavú a ponurú.

Privrela oči. Mala sa hnevať na matku, lebo ju opustila a nikdy jej nevy-svetlila prečo? *Áno, áno!* odpovedala si v duchu ukrivdene. Mala sa na ma-mu hnevať, aj keď sa dozvedela, ako žila a ako zomrela? Na to si Mija nedo-kázala odpovedať. Toho hrozného pocitu krivdy sa nemohla zbaviť rovnako ako ľútosti a obdivu, ktorý k matke po tom všetkom cítila...

Musela však uznať, že v porovnaní s Mariotom je vina jej mamy len drobné zrníčko piesku. Ako môže byť taký hrozný človek jej otec? O čo viac sa jej páčila predstava, že jej naozajstný otec je Ivan! Mariota za svojho otca jednoducho odmietla považovať...

Metojov hlas ju vytrhol zo zadumania: „Je načase, aby sme sa konečne porozprávali o tom, prečo som za tebou prišiel.“ Otočila sa k nemu, pričom Drobcu ešte stále jemne hladkala. „Približne o hodinu dorazíme do Lubietovej. Pôjdeme do môjho domu a pripravíme sa na zasadnutie Klanovej rady,“ oznámil jej.

„Tam sa bude konať ten obrad?“ spýtala sa bez záujmu.

„Áno, hneď na začiatku zasadnutia sa uskutoční tvoj obrad a ty sa staneš členkou Ľubietovej. Keď všetkých oboznámime s chystanými zmenami, odídeme naspäť do môjho domu,“ odmlčal sa.

„No... a potom ma zaveziete domov,“ dokončila Mija s nepríjemnou predtuchou, že Metoj vedel, prečo to nedopovedal.

Na okamih sa medzi nimi rozhostilo ticho. Starešina sa pomrvil. „Nie,“ vyhlásil, „neodvezieme ťa domov. Zostaneš v mojom dome. Natrvalo.“

Mija zaklipkala očami, dúfajúc, že sa jej to len marí. „Čo ste povedali?“ ani si neuvedomila, že zvýšila hlas. Drobnica sa pomrvila, lebo ju začala hladkať až priveľmi drsne.

„Oddnes budeš bývať so mnou v Ľubietovej,“ oznámil jej Metoj a pozrel sa na ňu pohľadom, ktorý nezniešol námiety.

Mija ich však mala na jazyku hneď niekoľko. „Vy nie ste normálni! V nijakom prípade s vami nebudem bývať! Ani vo sne!“ kričala a Drobnicu už hladkala, akoby jej chcela zodrať chrbát. Mačka to nevydržala, zoskočila jej z nôh a skryla sa pod sedadlom. „Ja zostávam doma, so svojím ocom!“ Vystrašené mačacie oči ju sledovali spod sedadla.

„Upokoj sa!“ nazlostene ju okríkol Metoj.

„Ani mi nenapadne! Nemôžete mi len tak prikazovať, čo mám robiť!“ ruky sa jej triasli od zlosti. V tej chvíli jej už nezáležalo na tom, kto sú jej rodičia, čo urobili, ako žili. Teraz predsa išlo o ňu, o jej život!

„Ticho!“ zručol na ňu Metoj tak nahnevane, až ňou myklo.

„Kričte si na mňa, koľko chcete,“ precedila pomedzi zuby, „ale s vami bývať nebudem!“

„Nie si schopná rozhodnúť o tom, čo je pre teba najlepšie, preto...“

„A vy nebudaj ste!“

Srdce jej prudko bilo.

Metoj vystrel chrbát a umlčal ju jediným pohľadom. Zúrila takmer rovnako ako Mija. Očividne nebol zvyknutý na to, že sa mu niekto prieči. „Nepýtam sa na tvoj názor, Mir...“

„Nehovorte mi tak!“ zastavila ho rozrušene. „Som Mija Vilhanová! Mija!“

Prizmúril oči. Obočie sa mu ježilo od hnevu tak ako Drobnici srst' od strachu. „Budeš so mnou bývať, či sa ti to páči, alebo nie. Mija, máš štrnáť,

ešte chvíľu potrvá, kým budeš môcť rozhodovať sama za seba. Zatiaľ zosta-neš v mojom dome tu v Lubietovej.“

„Nie!“ vykrikla Mija, bez rozmyšľania sa otočila a začala otvárať dvere auta. Už s ním nemienila zostať ani minútu! Nemohla ho už ani vidieť. Po-trebovala utiecť a bolo jej jedno ako. Nezáležalo jej na tom, že auto uháňa veľkou rýchlosťou po ceste pod horami.

Sotva trocha pootvorila dvere, odohralo sa niekoľko vecí naraz.

„Prestaň!“ reval na ňu zúrivý starešina, ale to ju ešte viac hnalo von. Ulí-zanec to nemohol prehliadnúť, zabrzdil auto a všetkými trhlo dopredu ako po náraze. Mija narazila hlavou do predného sedadla a Drobicu zastavili Mijine nohy. Inak by skončila kdesi vpredu pri nohách šokovaného ryšav-ca. Za nimi sa ozval škripot pneumatík iného auta a vzápätí nahnevané trú-benie.

Aj Metoja náhle zabrzdzenie prekvapilo, ale bol primocný na to, aby ním otriaslo tak ako Mijou. Schmatol ju za ruku a potiahol k sebe. No Miji sa druhou rukou podarilo otvoriť dvere, zaprela sa o okraj sedadla a vytrhla si ruku zo starešinovho zovretia, ktoré len vďaka nepohodlnej polohe na se-dadle nebolo dosť pevné. S bolesťou vyskočila z auta. To už obaja jeho mu-ži otvárali dvere a uháňali za ňou.

Mija utekala, čo jej sily stačili, k autu, ktoré zabrzdilo len tesne za nimi a ešte stále vytrvalo trúbilo. „Pomoc! Pomôžte mi!“ kričala. Bála sa, že za sebou o chvíľu začuje dupot ulízancových nôh, no keď sa otočila, videla, ako stojí vedľa Metoja a hľadá na jeho mohutnú a nehybnú postavu.

Muž v aute na nich šokovane civel. Okuliare mu takmer spadli z nosa, keď sa naklonil dopredu, aby si bol istý, že vidí dobre.

Mija sotva prebehla pár metrov, keď ju akési neviditeľné obrovské ruky tuho zovrelí okolo pása, zastavili a ťahali vzad. Metala sa a kričala, no proti okovám, ktoré ani nevidela, bola celkom bezmocná. Tie ruky boli silnejšie. Čím viac sa bránila, tým tuhšie ju zvierali.

Mužovi v aute od úžasu padla sánka. Napravil si okuliare, akoby si ne-bol celkom istý, či sa mu nesníva.

Neviditeľné ruky ju zodvihli do vzduchu, a hoci sa vzpierala a metala ako zmyslov zbavená, pomaly ju niesli naspäť k Metojovi a jeho mužom, čo

stáli pri aute s meravými tvármi. A Metojov strašný výraz ju prinútil kričať ešte hlasnejšie.

„Pusťte ma! Pusťte ma! Prosím, pomôžte mi!“ kričala na muža v aute, ale on len s vyvalenými očami hľadel na divadlo pred sebou a ani sa nepohol. Veľkou duchapritomnosťou nevyňikal.

Keď už bola Mija pri MaGi, neviditeľné ruky zovretie uvoľnili a ona dopadla na tvrdú a chladnú zem. No zastonala viac od zúfalstva ako od bolesti. Skôr ako sa stihla spamätať, Metojova ruka ju schmatla za plece a bez slova ju vtlačila naspäť do auta. Dvere zabuchol s takou silou, až sa bála, že odpadnú. Nepokúšala sa ich opäť otvoriť, nemalo by to zmysel.

Za ňou sa ozývalo čoraz nástojčivejšie trúbenie ďalších a ďalších áut, ktorým blokovali cestu. Jedine muž v aute hneď za MaGi netrúbil, len šokovane hľadel na scénu pred sebou.

Starešina obišiel auto a sadol si vedľa Mije. Ani sa na ňu nepozrel. Ryšavec nasadol tiež.

Ulízanec, nedbajúc na trúbenie nespokojných vodičov a nie práve najslušnejšie výrazy, ktoré z ich áut vychádzali, podišiel k šokovanému mužovi za nimi. Mija len v spätnom zrkadle zahliadla, ako sa mu pozrel do očí a vtom sa medzi nimi niečo zlatisté zablýsklo. Ulízanec sa vystrel a vrátil sa späť do MaGi.

Mija sa otočila a cez zadné okno videla, ako si vodič dal dole okuliare a pretrel si oči. Na tvári mal zmätený výraz podobne ako predtým vrátnik z jej školy. Bola si istá, že ten muž sa nepamätá na nič z toho, čo sa pred ním pred pár minútami odohralo.

*A čo urobia mne?* zhrozene sa v duchu pýtala Mija. Ešte si pamätala, ako dopadli tie úbohé kvety u nich doma. Drobnica sa skrývala pod sedadlom a v očiach mala rovnaký strach ako jej kamarátka.

MaGi na veľkú radosť vodičov za nimi vyštartovalo. V aute sa ozýval len zvuk motora a dych pasažierov. Mija pevne zvierala okraj sedadla a pokúšala sa upokojiť a najmä nemyslieť na to, ako sa jej Metoj pomstí. Jeho výchovné metódy už trocha poznala. Och, prečo nemôže byť aspoň jeden člen jej rodiny normálny?

V aute vládlo niekoľko minút napäté ticho. Metoj jej nevenoval jediný

pohľad. Hľadel len na cestu pred sebou a nechal Miju umárať sa v strachu a nervozite.

„Uzavrieme dohodu,“ ozval sa napokon. Jeho vnučka neodtrhala zrak z Drobiciných očí. Nechcela, aby videl, ako veľmi sa ho bojí. „Budeš u mňa bývať. O tom s tebou nemienim diskutovať. Za to, že sa už nebudeš priečiť, ti aj naďalej dovolím navštevovať tvoju školu. Budeš chodiť každý pracovný deň do Nitry a budeš sa môcť stretnúť aj s Ivanom. O to, ako sa tam napriek diaľke dostaneš, sa neboj, to vyriešim.“

Neveriacky sa zasmiala: „Vy ste si mysleli, že by som odišla zo svojej školy?“ Ešte stále sa naňho nepozrela.

Neodpovedal jej na otázku a pokračoval ďalej: „Viac ústupkov odo mňa už nečakaj. Musíš žiť v Lubietovej, a keby si sa nepokúsila o ten nezmyselný útek, vysvetlil by som ti už skôr, prečo je to tak.“

Mlčala. Na jeho dôvody nebola zvedavá. Predstava, že by s ním mala žiť pod jednou strechou, ju desila viac než nočná mora! Nie, jednoducho mu utečie, len čo sa jej naskytne príležitosť, a spolu s ocom odíde kamsi ďaleko od Lubietovej, klanov aj čarodejníkov!

„Si moja vnučka. Ako hlava rodiny za teba nesiem zodpovednosť, preto nemôžem dovoliť, aby si žila s mužom, ktorý nie je tvoj skutočný otec a navyše je odpadlík.“

„Je to môj otec a vždy ho zaňho budem považovať,“ tvrdohlavo zašepkala Mija, nespúšťajúc oči z Drobiciných.

Metoj ju, ako inak, ignoroval: „Si čarodejnica, máš magickú moc, a preto je neprípustné, aby si žila mimo magického sveta. Najmä teraz, keď už máš amulet. Zakazuje to samotná Dohoda, lebo sa môže stať, že svoju moc použiješ pred nečarodejníkmi a prezradíš to, čo pred nimi celé stáročia skrývame. Musíš sa naučiť čarovať a ovládať svoju moc. Ako som už povedal, veľa si toho zameškala, budeš to musieť dohnať tak rýchlo, ako sa len bude dať.“

Uškrnula sa: „Vysloviť správne abrakadabra?“

„Budeš sa učiť mágiu,“ povedal Metoj, nevšímajúc si jej iróniu. „Tak ako každý člen klanu v tvojom veku. Každý deň po obyčajnej škole.“

*Veru nebudem!* zaprisahávala sa v duchu Mija. Bez najmenších problém-

mov tak žila až dodnes, prečo by to mala meniť? Hoci schopnosť čarovať by určite rada využila, nemotivovalo ju to až tak, aby bola zrazu ochotná žiť so starešinom.

„O ďalšom dôvode sa dozvieš na zasadnutí Rady. A posledným dôvodom je tvoja matka.“

Nadvihla obočie a konečne sa naňho pozrela: „Ako to s ňou súvisí? Neskrývala ma celý život pred magickým svetom, aby ma chránila? Teraz chcete urobiť vlastne opak toho, o čo sa snažila!“

„Ak by Mel chcela, aby si aj naďalej žila ukrytá u Ivana, neprezradila by mi pred smrťou, kde ťa nájdem,“ odvetil Metoj a pohľadom ju varoval, aby ho neprerušovala. „Nežiadala by ma, aby som sa o teba postaral. Poznala ma veľmi dobre. Vedela, čo urobím, vedela, že ťa privediem do Lubietovej. Vo chvíli, keď mi to prezradila, stáli okolo nás takmer všetci Lubietovčania. Všetci o tebe vedia. Mel mi o tebe povedala aj napriek ich prítomnosti, lebo rákala s tým, že budeš žiť medzi nimi. Ona si to želala. Som si istý, že na to mala svoje dôvody.“

„Aké?“ zamračene sa spýtala Mija.

„To, pravdaže, neviem,“ nespokojne priznal starešina. „Je to ďalšia z otázkok, ktorú nechala nezodpovedanú. V každom prípade som si istý, že to urobila pre tvoje dobro. Pochybujem však, že by z nej Marioto dostal čokolke, čo sa týkalo teba, lebo bola veľmi mocná a inteligentná čarodejníca na to, aby to dopustila. V tomto jej úplne dôverujem.“

„Rozhodovala o mojom živote, aj keď som ju v živote nestretla!“ pobúrene vyhrkla Mija. „A všetko robila pre moje dobro, však?“ Keď videla Metojov nazlostný pohľad, zhlboka sa nadýchla a už pokojnejšie dodala: „Verte mi, s týmto nebude súhlasiť ani ocko! Nedovolí, aby som odišla z domu, aj keď si to mama priala.“

„Si trucovitá,“ zašomral si starešina popod špicatý nos. „Ivan o tom už vie, pochopil to už vtedy, keď ti povedal, že sme tvoja budúcnosť. Cestou k vám domov som ho o tom presvedčil, a keď ťa posielal na obrad, bol si vedomý toho, že sa už nevrátiš. A uvedomuje si aj to, že on s tebou nemôže odísť, lebo je odpadlík.“

Metoj každým slovom pochovával všetky Mijine nádeje hlboko, hlbo-



ko pod zem. Ešte aj oco ju opustil! Ani on ju nepodporil. Nebol schopný postaviť sa proti Metojovi. Pokojne ju nechal odísť a dokonca ju ani vopred nevaroval! Na koho sa mala spoľahnúť, ak nie naňho? Do očí sa jej opäť tlačili slzy. Pozrela sa na Drobicu, schúlenú pod sedadlom. Bez nej by zostala celkom opustená... Čo má teraz urobiť? Má sa priečiť Metojovi, ocovi, Dohode? Má bojovať vo vopred prehratom boji? V hrdle jej navrela hrča, keď si uvedomila, v akej situácii sa zrazu ocitla. Bez východiska, bez opory, bez možnosti presadiť svoje rozhodnutie! Naozaj bude musieť žiť s Metojom? „Je to pre moje dobro,“ zašepkala trpkou. To jej povedal oco pred odchodom. Prečo si všetci myslia, že vedia, čo je pre ňu dobré?

„Presne tak,“ spokojne prikývol Metoj a pomrivil sa.

„Lenže aj tak...“ rozmyšľala Mija, hľadajúc chybu v jeho plánoch, „... nechránila ma Melánia pred magickým svetom preto, aby sa o mne Marioto nedozvedel? Takto sa o mne určite dopytuje!“

„Verím tomu, že nie. Dnes nebude náročné uskutočniť potrebné opatrenia, máme podporu Hlavy Spoločenstva a najmä klan Ľubietovej už nie je taký ostro sledovaný ako za čias, keď Mel musela ako tehotná odísť a ukrývať ťa. Navyše, ak by sa aj Marioto o tebe dozvedel, možno by už o teba nejavil záujem. Si pristará a tvrdohlavá na to, aby z teba vychoval to, čo by chcel. Pred rokmi, keď si bola ľahšie zmanipulovateľná, by sa o to bol mohol pokúsiť, ale dnes by to bolo ťažké. Nič však nemienim riskovať, o tvoju bezpečnosť sa postarám.“

„Aha,“ nešťastne zašepkala Mija. Metoj mal premyslené všetko, nedal jej na výber. Tak, ako kedysi prinútil Melániu odísť z domova do Polisu, teraz prinútil jej dcéru odísť do Ľubietovej a opustiť svoj domov. S bezmocným povzdychom si oprela hlavu o operadlo sedadla. Radšej sa starešinu nepýtala, ako konkrétne sa chce postarať o jej bezpečnosť. V ten deň od neho počula vysvetlení až-až. A jediné, čo z nich pochopila, bolo to, že jej život sa prevracia naruby.



## Predsudky

*„Otvorene sa ti vysmievam!“*

Zvyšok cesty prešiel v tichosti. Každý sa venoval svojim myšlienkam a sledoval tmavú krajinu, ktorá sa rozprestierala pred nimi. Prešli horskými údoliami, cestami popri kukuričných poliach, ľudoprázdnyimi dedinami... Ticho narušovalo len Metojovo otravné mrvenie a hukot motora. Mija ešte nikdy nezažila takú deprimujúcu cestu. Ako si len priala, aby celý tento deň bol len jedna veľká nočná mora! Aby sa jej to len snívalo a o pár hodín sa zobudila opäť ako sirota, čo o čarodejníkoch počula len z rozprávok starých mám!

Drobica jej vyskočila naspäť do náručia a pomaly zaspávala. Mija si ju pritúlila k tvári a zahľadela sa do dialky... Do dialky, v ktorej sa skrývala aj Lubietová, jej nový domov. Aký život ju čaká s Metojom? Medzi čarodejníkmi, medzi ľuďmi, ktorých vôbec nepozná, v malej nudnej dedine.

Mala strach a ten sa ešte viac prehlboval v stiesnenom priestore auta, kde musela sedieť vedľa starešinu. Potrebovala sa čo najskôr nadýchnuť čerstvého vzduchu, prevetrať si hlavu, aspoň na chvíľu si oddýchnuť od všetkých. *O tom môžeš len snívať*, zasmiala sa v duchu, do očí sa jej však tlačili slzy zúfalstva.

„O chvíľu budeme v Lubietovej,“ ozval sa zrazu starešina. Slnko už zapadlo za hory a v krajine zavládla tma, Mesiac však ešte nevyšiel.

„Ako to tam vôbec vyzerá?“ opýtala sa.

„O chvíľu uvidíš,“ odvetil.

Zrazu je stručný, keď už na ňu nemusí kričať, pomyslela si mrzuto. „A...“ zaváhala, „máte ešte nejakých príbuzných? Ďalšiu rodinu, ktorá býva s vami?“

„Nie, zostala si mi už len ty,“ chladne odvetil Metoj, akoby viac príbuzných ani nechcel mať.

Uľavilo sa jej. Ďalších podobných rodinných príslušníkov by zniesla asi len ťažko. Opäť obrátila zrak k oknu. Pred nimi sa už črtali obrysy dedinky pod malým kopčekom. V porovnaní s jej domovom sa jej zdala taká drobná! *Tak tu si asi hranolčeky nekúpim*, napadlo jej.

„Musím ti povedať ešte niečo,“ oznámil jej Metoj a opäť sa pomrivil. Tak ako ona, ani on sa očividne nevedel dočkať konca cesty.

Odtrhla zrak od krajiny, otočila sa k nemu a odhrnula si vlasy z tváre. Opäť si bola istá, že to, čo starešina povie, sa jej nebude páčiť.

„Si Mariotova dcéra,“ začal, „preto je pravdepodobné, že si po ňom zdedila aj obrovský talent na mágiu. Nadanie sa medzi čarodejníkmi zvyčajne prenáša z pokolenia na pokolenie. V mocných rodinách sa rodia mocní čarodejníci, v slabých rodinách slabí čarodejníci. Občas sa toto pravidlo síce môže porušiť, ale stáva sa to len zriedka. V tvojom prípade nik nebude rátať s výnimkou. Čarodejníci budú predpokladať, že aj ty budeš taká mocná ako tvoj otec.“

„Kto to bude predpokladať?“

„Všetci. Musíš pochopiť, že Mariotovo vyčinenie, jeho hrozby, sužujú náš svet už vyše pätnásť rokov. Ľudia sa ho boja a zároveň ho nenávidia. Dnes sa čarodejníci desia tých, čo majú veľkú moc, a aj tých, čo sú v spojení s Mariotom.“

„Čo tým chcete povedať?“ zamračene sa opýtala Mija. „Že sa ma budú báť, lebo som jeho dcéra? Lebo som po ňom možno zdedila veľkú moc?“

Čoraz viac sa blížili k dedine. Z tmy sa pomaly vynárali domčeky obklopené upravenými záhradkami. Nad nimi sa týčil malý kopec ako drobný ochranca strážiaci svoje nevelké územie. Územie Ľubietovej.

Metoj prikývol. „Budú sa ťa báť. Si Mariotov priamy potomok, nemôžeš očakávať, že k tebe budú pristupovať priateľsky. Mariotova zloba, ktorou

nás všetkých ohrozuje, je prisilná a trvá pridlho. Čarodejníci sa ťa budú strániť, s tým musíš rátať.“

Zamračila sa: „Ako si môžete byť taký istý? Veď to je hlúpe! Prečo by sa ku mne tak správali, veď ma ani nepoznajú?“

Kútikom oka zahliadla pri ceste veľkú tabulu: Vitajte v Lubietovej!

„Vychádzam zo skúseností,“ odvetil. „V Hornej Vsi býva jeden chlapec v tvojom veku, ktorý rovnako ako Marioto nosí meno Mursa. Zdedil ho po veľkom Servácovi Mursovi. Ľudia ho prezývajú Mariotov dedič, a hoci neoplýva výnimočnou mocou – skôr naopak –, boja sa ho. Je len Mariotov vzdialený príbuzný a už od malička vyrastal v nehostinnom prostredí čarodejníkov, ktorí naňho preniesli všetku nenávisť a strach z tvojho otca. Rozpráva sa s ním len niekoľko ľudí, ostatní sa od neho odvracajú. Dokonca aj vlastná rodina, s ktorou žije, ho neznáša.“

„Rodičia?“ Mija nechcela veriť vlastným ušiam.

„Nie, je sirota,“ bez štipky súcitu v hlase vysvetlil Metoj. „Žije u strýka a tety. Tí ho tak ako ostatní nenávidia. Nechcú, aby ich ľudia spájali s Mariotom. Sú radi, že ich nevráživosť sa obracia iba proti dedičovi.“

Mija si bezmocne vzdychla. Výborne, takže navyše bude žiť medzi ľuďmi, ktorí ju nenávidia. A prečo? Lebo sa narodila zlému otcovi?

„Čarodejníkom postačí jediný pohľad na teba a budú vedieť, kto si. Poznali Mel a ty sa na ňu aj napriek tým smiešnym krátkym vlasom veľmi podobáš.“ Poznámku o svojich vlasoch Mija radšej prepočula. „Nečakaj od nich zhovievavosť. Možno neskôr, ak sa ti podarí presvedčiť ich, že máš viac z Melinej ako z Mariotovej krvi, ťa prijmu, ale nečakaj, že to bude hneď. Predsudky človek veľmi ľahko získa, no ťažko sa ich zbaví.“

Mija neodpovedala. Nechcela sa viac zaoberať tým, čo ju čakalo. Na to bude mať ešte dosť času.

MaGi začalo spomaľovať a Mija zvedavo i s napätím hľadela cez okno. Hádala, pri ktorom dome asi zastavia. Prechádzali popri nízkych malých domčekoch, ktoré sa už mohli pýšiť úctyhodným vekom, ale aj popri nových veľkých domoch, ktoré akoby ani nepatrili do takého malebného prostredia. Ticho, pokoj, obyčajné domy, pekné záhradky... Lubietová sa vlastne ničím nelíšila od ostatných dedín, a Mija predsa vedela, že je iná.

*Zvláštne, ľudia hľadajú iné svety kade-tade po vesmíre, a ten, ktorý majú priamo pod nosom, si ani nevyšmú, pomyslela si Mija. Vtom MaGi zastavilo.*

Mija rozšírenými očami hľadela na vysoký dom, pred ktorým ulízanec zaparkoval. Ešte aj Drobica sa postavila, keď si uvedomila, že sa už nehýbu, a pozerala sa rovnakým smerom ako jej gazdiná.

Metoj otvoril dvere na aute a vystúpil. Jeho muži ho, pravdaže, poslušne nasledovali, len Mija ešte váhala. S úžasom sa pozerala na dom, ktorý sa mal stať jej novým domovom.

Odhadovala, že má aspoň dve poschodia a povalu. Bol oveľa vyšší ako ten ich v Nitre a aj oveľa širší. Obklopovala ho záhrada, ktorú však nevidela jasne, lebo pouličná lampa osvetľovala len jej malú časť. Mija však nepochybovala, že vyzerá rovnako ako dom pred ňou – ohurujúca svojou veľkosťou a udržiavaná v tom najlepšom stave. Metojov dom bol od ostatných oddelený. Popri záhrade sa tiahli dve úzke cestičky, ktoré viedli k malému kopcu, týčiacemu sa nad dedinou. Po jeho bokoch sa už začínal les, ktorý v tme pôsobil husto a nevlúdne.

Starešina zatiaľ obišiel auto a netrpezlivo otvoril dvere na Mijinej strane. „Predpokladám, že tu nechceš sedieť naveky, alebo áno?“ opýtal sa so zdvihnutým obočím. Pohľadom jej jasne naznačoval, aby neskúšala jeho trpezlivosť.

Mija voľky-nevoľky vystúpila s Drobicou v náručí, ulízanec jej vzal plecniak.

„Vyzerá to ako minihotel,“ podotkla. Taký veľký dom a budú v ňom žiť len dvaja ľudia?

„Je to starešinov domov,“ odvetil Metoj, akoby tým všetko vysvetlil. Podišiel k drevenej bránke a otvoril ju. Ulízanec aj ryšavec kráčali bez slova za ním. Ako psy.

Mija sa však zo svojho miesta ani nepohla. Ešte tam nechcela ísť! Potrebovala sa s tým najprv zmieriť. Spamätať sa! Nechcela čeliť ďalším novinám, skôr ako sa vyrovná s tými predošlými...

Keď starešina videl, že ho nenasleduje, zastal a namosúrene sa na ňu pozrel. „Ak uvažuješ o úteku,“ začal varovným hlasom, „musím ti pripomenúť, že...“

„Nie!“ prerušila ho. Hneď si však uvedomila, že ho opäť nenechala dohovoriť, a miernejšie dodala: „Nechcem utiecť...“

Metoj pustil bránku a tá sa s rachotom zatvorila. „Počúvaj ma, dievča!“ začal bez kúska trpezlivosti, hrozivo sa k nej blížiac.

„Viem, viem. Naozaj nechcem utiecť,“ nervózne prešliapla na mieste Mija. „Aj tak by som nemala šancu. Chcem len chvíľku zostať sama. Porozmýšľať a tak...“

Metoj zvrátil čelo a pozrel sa na hodiny: „Môžeš sa zavrieť do niektorej z izieb! O pol hodiny sa začína zasadnutie Rady, nemám čas riešiť tvoje pocity!“

„Nechcem, aby ste čokoľvek riešili!“ netrpezlivo vyhrkla Mija. „Už ste toho za mňa vyriešili dosť! Len chcem...“ zhlboka sa nadýchla, aby upokojila rozrušený hlas, „chcela by som na chvíľku, aspoň na štvrtíhodinku ísť tam k tomu kopcu. Sama. Máte moje slovo, že neutečiem!“

Metoj si ju podozrievavo premeral.

Mija si zahryzla do pery a prosebne sa naňho pozrela. „Naozaj vás o to prosím, neutečiem,“ dodala ticho.

Starešina sa opäť pozrel na hodinky a potom takmer nebadateľne prikývol.

Mija sa od úľavy usmiala. Keby vedela, že na to, aby Metoja presvedčila, stačí jedno prosím, už dávno by ho použila. No mala taký nepríjemný pocit, že v otázke jej presťahovania do Lubietovej by jej nestačil ani zázrak...

„Už dvakrát si sa nezmyselne pokúsila o útek. Ak znova utečieš, tak ľahko ti to neprejde!“ varoval ju Metoj.

„Viete, nemyslím si, že môj prvý útek bola hlúposť,“ poznamenala obranne. „Ten počas cesty možno áno, ale útek v škole nie. Vari som mala ísť s celkom cudzími ľuďmi nevedno kam?“

Všimla si, že Metojovi sa opäť zježilo obočie: „Máš pravdu, no ty si utekala ako zbabelec namiesto toho, aby si ich požiadala o vysvetlenie.“

*Zbabelec?* Mija nemohla uveriť vlastným ušiam. Síce nikdy nebola veľká hrdinka, čo by rada riskovala, ale svoj útek by v nijakom prípade nepovažovala za zbabelý! Veď koľko odvahy musela nabrat', aby sa oň aspoň pokúsila!

„Tvoja matka by niečo také nikdy neurobila,“ dodal starešina.

„V tom prípade som po tom vašom veľkom Pankrácovi Lubietovi asi nezdedila statočného ducha! Môžem už ísť?“ opýtala sa dotknuto Mija.

„Chod!“ zamračene prikývol Metoj. Mija sa bez slova vydala po chodníčku popri záhrade ku kopcu. Drobici to nebolo veľmi po vôli, lebo po zotmení sa ochladilo, ale Mija by ju ani za svet nevydala Metojovi do rúk. S jeho povahou... Ktovie, čo by z tej úbohej mačky napokon zostalo!

„O pätnásť minút nech si naspäť!“ ešte za ňou zakričal. Ani sa neobzrela. Rýchlym krokom kráčala po chodníčku a mierila priamo na vrchol kopčeka. Odtiaľ by mala vidieť tú Hornú Ves, ak správne pochopila Metojovo rozprávanie. Možno zájde kúsok na druhú stranu, aby si ju mohla lepšie obzrieť...

„Ešte si si to nerozmyslel?“ pobavene sa spýtal Miseag.

Petram tvrdohlavo pokrútil hlavou. „Nie, nie. Naučím sa to! Len to chvíľku potrvá.“ Pritom neodtrhol zrak od hrivy svojho koňa, akoby sa bál, že len čo sa pozrie inam, zvierajú sa splaší. Miseag sa musel premáhať, aby sa nezasmial. Petram nikdy nebol veľký kamarát so zvieratami. Psom sa vyhýbal, lebo mal pocit, že každý čaká na príležitosť zaútočiť. Mačky sú vraj veľmi falošné a tejto vlastnosti si Petram dosť užíva od dievčat. Kone sú zase hrozne veľké zvery...

Až pred týždňom sa rozhodol vyskúšať jazdu na koni.

„Myslím, že taký kovboj nebude mať problém zapôsobiť ani na starú Novákovú,“ vysvetlil Miseagovi, keď ho žiadal, aby ho naučil jazdiť na tej strašnej oblude.

Petram však nepotreboval jazdiť na koni, aby na dievčatá zapôsobil.

Vďaka svojmu vzhľadu, povahe a v neposlednom rade aj pôvodu z významnej rodiny sa tešil až neobyčajne veľkej popularite. Navyše mu zaiste pomáhalo aj priateľstvo s Mariotovým dedičom. Považovali ho za talentovaného a statočného čarodejníka. Ved' len statočný chlapec sa mohol dobrovoľne priateľiť s Mariotovým dedičom, nie? No jeho nebojácnosť sa vytrácala vo chvíli, keď musel čeliť zvieratám väčším ako komár či poletuška, a to sa rozhodol zmeniť.

„Rátaj s tým, že už o chvíľu sa začína zasadnutie Rady,“ upozornil ho

Miseag, „Musíme sa ešte vrátiť na ranč, odstrojiť kone, prezliecť sa a ísť tam. Pri takomto tempe nám to zaberie aj pol hodiny.“

„Áno, áno, viem,“ prikyvoval Petram. „Veď už pôjdeme, len mi daj ešte chvíľu. Možno na to už pomaly prichádzam...“

Miseag o tom vážne pochyboval. Keďže stále kráčali po rovine pod Zlobom, ako nazývali kopec oddelujúci Hornú Ves od Lubietovej, Petram sa mohol naučiť jedine to, ako koňa veľmi netahať za uzdu a ako nespadnúť zo sedla na rovnom povrchu.

Sarkastickú poznámku si však odpustil a radšej sa rozhliadol po okolí. S koňmi z ranča sem chodieval často, bolo to jeho najobľúbenejšie miesto. K ušiam mu doliehal len šum lístia, ktorý dopĺňal klopot konských kopýt po mäkkej tráve a zurčanie Slizniaka, potoka v Hornej Vsi.

A práve tam sa jeho pohľad zastavil.

Pri Slizniaku sedela akási postava a mala dokonca toľko odvahy, že doň namočila ruky a nimi – *No fuj!* – si ovlažila tvár.

Nasmeroval svojho koňa k potoku. Peteho krotký hnedák ho automaticky nasledoval. To jeho jazdca prinútilo zodvihnúť zrak a pozrieť sa smerom k miestu, kam Miseag upieral svoj zamračený pohľad.

„Kto je to?“ opýtal sa Pete.

Miseag sa zasmial: „A odkiaľ by som to mal vedieť?“ Na rozdiel od Peteho poznal v Hornej Vsi len niekoľko ľudí a ani s polovicou z nich nekomunikoval.

Zaostril zrak k Slizniaku: „Nezdá sa, že je z Hornej Vsi. Inak by sa k Slizniaku dobrovoľne nepribližoval.“

„Naozaj?“ uškrnul sa Petram. „Vieš Miseag, je to dievča...“

Miseag sa zamračil. „Veď má krátke vlny...“ zarazil sa. Postava začula klopot konských kopýt a postavila sa. Miseag už zreteľne videl krivky jej tela, ktoré veru malo od chlapčenského poriadne ďaleko.

„Vieš... Mal by si sa najprv pozerat kúsok, kúsoček nižšie od tváre a hneď by si videl...“ poučal ho Pete s úsmevom, ktorému málokteré dievča dokázalo odolať.

Neznáma pri potoku si založila ruky v bok a hľadela na nich akýmsi zamračeným a zároveň zvedavým pohľadom. O nohy sa jej obtierala tmavá mačka.



„No, aspoň sa pozrieme, kto to je,“ usmial sa Petram. Pri pohľade na nové dievča ožil. Dokonca ani nehypnotizoval hrivu svojho koňa.

Miseag však začal tušiť, že týmto dievčaťom Pete nebude veľmi nadšený. Len tma ho držala v pochybnostiach. No pri každom ďalšom kroku v ňom rástlo neprijemné podozrenie, že pred nimi stojí...

„Mariotova dcéra,“ zašepkal.

„Čo?“ šokovane vyhrkol Petram a mimovoľne potiahol koňa za uzdu.

„Je to Mariotova dcéra,“ zopakoval Miseag a spomalil svojho vraníka. „Som si istý, podobá sa na mamu.“

„Ako to môžeš vedieť? Melániu si nepoznal!“

Miseag sa zháčil. Ani svojmu najlepšiemu priateľovi nemohol povedať pravdu o svojom stretnutí s Melániou. „Videl som jej fotku,“ vymyslel si pohotovo. Vedel veľmi dobre klamať. Mal dlhoročnú prax. „U Kalima. Ved vieš, že sa dobre poznali.“

Petrama jeho odpoveď uspokojila. Bolo predsa známe, že Kalim, starešina Hornej Vsi, mal Melániu rád takmer ako svoju dcéru. „Nuž, mali by sme sa už vrátiť,“ vyhlásil Petram naoko ľahostajne a potiahol uzdu ešte silnejšie. „Nestihneme Radu, veď si to sám povedal!“

Miseagovi myklo kútikmi úst. Boli už tak blízko, že dievča Peteho počulo. Prižmúrilo oči a sledovalo, čo urobia.

Petram začal svojho koňa rýchlo otáčať. Miseag svojho len spomalil, ale neplánoval sa vrátiť. Na to dievča bol zvedavý. „Netahaj tú uzdu tak silno,“ varoval kamaráta a tichšie dodal: „Pod' sa na ňu aspoň pozrieť, nemusíme hneď utekať...“

„Pozeraj sa, koľko chceš,“ zašepkal Petram, stále ťahajúc koňa za uzdu, „ja netúžim po osobnom stretnutí s Mariotovou dcérou bez amuletu a na zvierati, ktoré neviem o... o... o...“ Hnedák zaerdžal a začal sa brániť Petramovmu necitlivému ťahaníu. Vystrašene dupal po zemi a triasol hlavou.

„Pete, netahaj ho!“ zakričal Miseag a pokúsil sa sám uchopiť jeho uzdu, no kôň bol priveľmi rozrušený. Pete v šoku potiahol uzdu ešte tuhšie. Hnedák sa vzoprel, hlasno zaerdžal a postavil sa na zadné nohy. „Uvoľni uzdu!“ kázal Miseag kamarátovi a ešte stále sa pokúšal chytiť ju a upokojiť koňa. No márne.

Pete nemal najmenšiu šancu udržať sa v sedle. Dopadol na zem a hneď sa bez svojho jazdca vystrašene rozbehol naspäť do Hornej Vsi.

„Si v poriadku?“ opýtal sa ho Miseag.

Petram zastonal a počúchal si narazenú nohu. „Som, som. O mňa sa nestaraj! Choď radšej po toho bláznivého koňa, lebo ti na ranči vynadajú!“

Nemusel to dvakrát opakovať, Miseag sa naňho ešte raz pozrel, a keď nenašiel nijaké vážne zranenie, otočil svojho vraníka. Všimol si, že dievča sa k nim s vylakaným výrazom rozbehlo, ale nemal čas venovať jej pozornosť. Popohнал koňa na druhú stranu lúky, kde sa črtali obrysy hnedáka, a hoci nerád, nechal Petrama celkom samého v rukách Mariotovej dcéry.

Keď sa hnedák vzpínal, Mija mala strach priblížiť sa k nim, no len čo ušiel, rozbehla sa chlapcovi na pomoc. Drobnica sa za ňou lenivo vliekla.

„Nestalo sa ti nič?“ vystrašene vyhrkla Mija, keď dobehla k zranenému chlapcovi. Už z diaľky sa jej zdal celkom pekný, no teraz, keď sa pozrela do jeho výrazných zelených očí, zostala zarazene stáť. Svetlé vlasy, šibalský vzhľad a vyšportovaná postava mu len pridávali na príťažlivosti. Napadlo jej, že keby ho videla Kača, nasledujúce dve noci by určite nespala.

„Som... ehm... som v poriadku,“ povedal a bola si celkom istá, že ho viac rozrušila ona ako ten strašný pád. Veď dobre počula, ako chcel zaspätkovať, keď pochopil, že pred ním stojí Mariotova dcéra.

Pokúsil sa vstať, no narazenú nohu precenil. Keď sa na ňu chcel postaviť, podlomili sa mu kolená a zapotácal sa. Mija ho chytila za ruku a pomohla mu.

„Vďaka,“ vysúkal zo seba nervózne.

Mija ho pustila a odstúpila. Nastalo medzi nimi trápne ticho. Chlapec zjavne nevedel, čo má urobiť, čo povedať, len si nervózne oprašoval tmavé džínsy.

„Vyzerám až tak strašidelne?“ opýtala sa neveriacky. Drobnica si sadla k jej nohám a začala si spokojne obližovať labky.

„Strašidelne?“ zopakoval chlapec. Netrpezlivo sa obzrel za druhým jazdcom. Ten sa už vracal, ťahajúc na uzde hnedáka. „Somarina. Nevyzeráš strašidelne,“ presviedčal ju, no v tvári sa mu ešte vždy zračila nervozita.

Mija si založila ruky v bok a pochybovačne nadvihla obočie.

Chlapec prešlapoval na mieste: „Nuž, dobre. Veď vieš, ako sa hovorí – opatrnosti nikdy nie je dost. A v prípade Mariota to platí dvojnásobne.“

„A mne Metoj vyčíta, že som zbabelá,“ zahundrala mrzuto.

„Ver mi,“ ozval sa druhý chlapec za jej chrbtom, „že my sme tí poslední, čo by sa tá báli.“

Zastal aj s koňmi niekoľko krokov od nej a zoskočil.

Mija naňho chvíľu udivene hľadela. Vyzeral celkom inak ako jeho kamarát s narazenou nohou. Pri pohľade naňho Miju skôr zamrazilo. Tmavo-hnedé až čierne vlasy mu siahali takmer po plecيا, tmavé oči mu žiarili. Pôsobil staršie, bol o čosi vyšší a očividne silnejší. Prvý chlapec aj napriek svojej nervozite pôsobil prívetivo, no tento mal temný pohľad. Takmer taký nevyspytateľný a odmeraný ako Metoj. Ako keď slnko zakryjú oblaky a človek nevie, či z nich zaprší, alebo sa o chvíľu vyjasní.

Kráčal k nim s dvoma uzdami v ruke. Oba kone sa už upokojili. „Si v poriadku, Pete? Dokážeš vysadnúť?“ opýtal sa plavovlasého chlapca ten druhý.

Petram na okamih zaváhal, ťažko preglgol s pohľadom upretým na svojho hneďaka, ale napokon prikývol.

„Ak si v poriadku, tak idem,“ oznámila Mija. Bez toho, aby sa pozrela na hodinky, vedela, že už mešká. Naozaj nemala čas dotahovať sa s tými dvoma. Pete zatiaľ opatrne vysadol do sedla. „Nechcem vás viac stresovať svojou prítomnosťou,“ dodala Mija s úškrnom a otočila sa na odchod.

Miseag sa zaškeril: „A vraj my zbabelo utekáme...“

Mija zastala.

„Miseag,“ napomenul ho Pete.

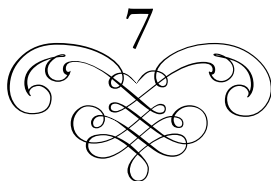
Mija sa nahnevane otočila, no skôr ako stihla čokoľvek povedať, Miseag vysadol na svojho koňa a vyzývavo na ňu pozrel: „Neboj sa, nebudeme ťa zdržiavať, Červená čiapočka. Len utekaj a daj si pozor na vlkov v lese.“

„Provokuješ ma alebo si sa narodil s takým úbohým zmyslom pre humor?“ nahnevane sa opýtala Mija. Bola zmätená. Najprv pred ňou utekali, a teraz ju ten dlhovlasý úmyselne podpichuje.

„Myslím, že by sme mali ísť!“ pokúsil sa zasiahnúť Pete, ale Miseag sa zasmial, akoby ho ani nepočul, a odvrkol: „Neprovokujem ťa. Otvorene sa ti vysmievam!“

Nato šikovne otočil svojho vraníka a popchol ho do rýchleho kroku. Jeho kamarát nebol taký obratný. Pomaly sa otočil a ospravedlňujúco sa pozrel na Miju. „Uvidíme sa na Rade,“ povedal, než pohnal koňa vpred.

Mija za nimi nahnevane hľadela, no zlosť rýchlo vystriedalo zhrozenie. Keď sa pozrela na hodinky, uvedomila si, že ešte má kus cesty do Lubietovej pred sebou, a už mešká! „Metoj ma zabije!“ zašepkala a od úzkosti jej stiahlo hrdlo.



## Byť atrakciou

*„No a toto je Miseag, tvoj synovec...“*

„A ako vyzerá?“ vyzvedala Danka. Vietor jej strapatil hnedé vlasy a ona si ich stále odhrňala z buclatej tváre.

„Vysoká, blond, nie veľmi inteligentná...“ pohotovo odvetil Miseag. „Čo sa uškŕňaš?“ opýtal sa Peteho, keď si všimol, že mu myká kútikmi úst.

„Nášmu kamarátovi veľmi nepadla do oka,“ vysvetlil Petram Danke. „A ona si teraz myslí, že Miseag sa jej bojí a je namyslený idiot. Okrem toho prvého sa vlastne trafila...“ dodal s úškrnom.

„Vďaka,“ zamrmlal Miseag.

Pete sa zasmial a potľapkal ho po pleci: „No, vieš, som si istý, že v tebe sa skrýva hromada, naozaj hromada šarmu! Na toto dievča si však určite nezapôsobil!“

Miseag odsotil Peteho ruku: „O to mi aj šlo. Nechcem, aby ma s ňou spájali. Ona je Mariotova dcéra, ja som len vzdialený príbuzný s jeho nepodareným menom. Teraz by mohli všetci obrátiť svoju nenávisť proti nej a mne dať konečne pokoj.“ Bol pevne rozhodnutý dosiahnuť to. Nie, nik nesmie ani na chvíľku zapochybovať o tom, že on a slečna Ľubietová sú nepriatelia.

„A čo sa teda stalo? Vysvetlite nám to konečne?“ naliehal na nich Bart, Dankin brat. Stále sa nervózne obzeral po okolí. Nebol zvyknutý tak ne-

skoro večer kráčať sám len s priateľmi po tmavej ulici. Navyše šli tak rýchlo, že ledva stačil dýchať.

Petram si dramaticky vzdychol, spomalil a v skratke začal opisovať ich stretnutie s Mariotovou dcérou. Keď dokončil, Danka sa zamračila. „Vlastne nemohla vedieť, že ty si tiež Mariotov dedič...“ vysvetľovala Miseagovi. „Len si myslela, že sa jej bojíš. Nemusel si k nej byť až taký nepríjemný.“

Miseag prevrátil oči: „Jasné, Dani, jednoducho sa stala obeťou mojej zloby!“

„Ku mne bola vlastne milá,“ pripomenul mu Petram.

Miseag vzdychol: „K tebe sú milé všetky. A okrem toho, nestojím o jej priazeň, radšej...“ Zarazil sa.

Spoza rohu sa zrazu vynorili manželia Sliačikovci s dcérou. Boli takí pohrúžení do rozhovoru, že Miseaga s priateľmi si ani nevšimli.

Mariotov dedič a jeho priatelia zastali, ukrytí v tme ulice.

„Presne tak. A možno si po ňu Marioto príde a vezme si aj svojho druhého dediča,“ dúfala Ela Sliačiková.

„Proti tomu by nik nič nenamieta!“ seabedomo tvrdil jej manžel.

Žena dramaticky pokrútila hlavou: „Celý život sme dúfali, že existuje len jeden potomok z Mariotovej krvi a teraz hup, máme tu ďalšieho! A to jeho vlastnú dcéru! Predstav si, starešinova dcéra sa spustila s Mariotom! Stále tomu nemôžem veriť.“

„Áno, áno,“ dôležito prikyvoval Sliačik. „Nikdy nepochopím, ako sa taká skvelá žena, ako bola Galea Miseag, mohla zapliesť s tým Mariotovým príbuzným!“ V hlase sa mu odrážalo opovrhnutie, z ktorého sa Miseagovi zdvihol žalúdok.

„A k tomu ešte splodiť takého nepodarka, ako je ten ich Mursa,“ súhlasne dodala Ela.

„Miseag, neurob...“ Miseag už nepočul, čo podľa Danky nemá urobiť. Rozbehol sa za Sliačikovcami, poháňaný hnevom a dlhoročnou nenávisťou voči každému, kto ubližoval jemu alebo jeho rodine.

V hlave mu hučala zlosť, čo mu prechádzala celým telom.

„Bola to jednoducho naivná hlupaňa!“ vyhlásila Sliačiková.

„Neviem...“ zaváhal jej manžel, no vetu nedokončil. Prerušil ho krik za ich chrbtami. „Neopovažujte sa osočovať mojich rodičov!“ hrozivo na nich zareval blížiaci sa Miseag. Všetci traja sa strhli ako zo zlého sna.

Miseagovi priatelia utekali za ním, no on bol už pri Sliačikovcoch. Keď sa otočili, ocitli sa zoči-voči rozzúrenému Mariotovmu dedičovi.

Miseag ich prebodával nahnevaným pohľadom. Sliačikovci sa od strachu nezmohli na slovo. Miseagovi šľahali do tváre dlhé vlasy a robili jeho pohľad ešte desivejším. On si to veľmi dobre uvedomoval.

Sliačikovci začali pred ním pomaly cúvať, ich dcéra sa skryla za matku a potichu vzlykala.

„Miseag, kašli na to,“ presviedčal ho Petram a ťahal ho za rukáv.

„Ani netušíte, čím všetkým museli prejsť!“ zašepkal Miseag len tak pre seba. Svojich priateľov si nevšimal.

„Podme na Radu,“ prosila ho potichu Danka.

O chvíľu sa starý Sliačik spamätal zo šoku a urobil krok vpred. „Počuj, chlapče...“ hlas sa mu zasekol kdesi v hrdle.

„Jizginaji dzuloba,“ začal Miseag zlovestným hlasom a prižmúrenými očami sledoval, ako všetci traja Sliačikovci panikárčia. Vietor akoby zosilnel. V tmavej ulici sa jeho oči nebezpečne leskli. „I klijeti te nepriazni! Prokleji ti!“

Ďalej pokračovať nemusel. Všetci traja vzali nohy na plecia a utekali, stáby na nich bola uvalená najhoršia kliatba sveta. Miseag za nimi mlčky a spokojne hľadel. Zaslúžili by si oveľa horší trest!

„Och, musel si to urobiť?“ vzdychla Danka, sledujúc postavy Sliačikovcov, ktoré sa v diaľke čoraz viac zmenšovali.

„Áno,“ namrzene odvetil Miseag a pozrel sa na svojich priateľov. Bart nenachádzal slov, Danka naňho hľadela s výčitkami. Len Petramovi mykalo kútikmi úst.

„Čo... čo za zaklínadlo si to použil?“ rozrušene sa opýtal Bart.

Miseag pokrčil plecami: „Prvé slová, ktoré mi napadli.“ Petram sa nahlas zachechtal. „Nebolo to nijaké zaklínadlo. Akoby som mohol zaklínať? Veď nemám amulet!“ opýtal sa Miseag.

„Aj tak to nebolo správne!“ protestovala Danka.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.